ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **Ing. L. M.,** zast. zmocněncem Ing. L. L., bytem v B., bez udání adresy s doručováním pouze žalobci, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje,** se sídlem ve Zlíně, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2012, sp. zn. KUSP/16125/2010/PŽÚ/Du, č.j. KUZL/31160/2012,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se písemnou žádostí ze dne 28. 1. 2010 domáhal od Magistrátu města Zlína (dále též „magistrát“) poskytnutí informací o tom, kolik knih došlých faktur vedl magistrát v letech 2003-2009 a požádal i o vypálení dat ze všech těchto knih došlých faktur z uvedených let ve stejné struktuře, jak mu byla poskytnuta data na CD, která mu magistrát zaslal dne 18. 3. 2009. Dále žádal o informaci, jaké další výdaje hradil magistrát

v jednotlivých letech (mzdy zaměstnanců, sociální a zdravotní pojištění, zálohy na daně atd.) tak, aby součet částek proplacených faktur dle knih došlých faktur, spolu s těmito dodatečnými náklady, odpovídal celkovým výdajům magistrátu, jak jsou uvedeny v závěrečných účtech z těchto let. V žádosti žalobce také uvedl, že již dne 5. 11. 2008 žádal o vyhotovení excelového souboru veškerých údajů o došlých fakturách z let 2002-2008, které jsou uloženy v databázi magistrátu. Novou žádost o vypálení nového CD s excelovými soubory podal žalobce dne 30. 12. 2008 s tím, aby v souborech byly informace o všech fakturách proplacených v letech 2003-2008. Na základě rozhodnutí krajského úřadu z 25. 2. 2009 mu magistrát poslal dne 18. 3. 2009 CD, které mělo obsahovat požadované údaje. Dne 2. 11. 2009 podal žalobce žádost o kopie faktur podle přiloženého seznamu. Následně byl dne 25. 11. 2009 vyzván k úhradě 6 216 Kč. Proti této částce podal žalobce stížnost, na základě které vydal krajský úřad dne 6. 1. 2010 rozhodnutí, v němž uvedl, že povinný vede celkem 3 knihy došlých faktur. Z toho dle žalobce vyplynulo, že mu dosud nebyly poskytnuty informace, o které žádal dne 5. 11. 2008, protože z let 2003-2007 mu byla na uvedeném CD poskytnuta data pouze z jedné knihy a z roku 2008 data ze dvou knih.

[2] Rozhodnutím magistrátu ze dne 19. 2. 2010, zn. S00JP00G960T, bylo na základě výše uvedené žádosti žalobci sděleno, že povinný subjekt vedl jednu knihu došlých faktur v letech 2003-2007, dvě knihy došlých faktur v roce 2008 a tři knihy došlých faktur v roce 2009. Veškeré knihy došlých faktur za roky 2003-2008 byly žalobci již poskytnuty v požadovaném formátu na základě dřívějších žádostí. Nyní mu je v příloze zasíláno CD s knihami došlých faktur za rok 2009. K žádosti ohledně poskytnutí dalších výdajů v jednotlivých letech tak, aby součet částek proplacených podle jednotlivých knih došlých faktur spolu s těmito dalšími výdaji odpovídal celkovým výdajům magistrátu, jak jsou uvedeny v závěrečných účtech z těchto let, bylo žalobci sděleno, že mezi tyto výdaje byla zahrnuta rozsáhlá skupina veškerých výdajů, u nichž faktura není podkladem k úhradě, nýbrž jiný důvod – zákonný požadavek či plnění vyplývající ze smlouvy (např. mzdy zaměstnanců, sociální a zdravotní pojištění, zálohy na daně, výdaje vyplývající ze smluv se splatností dle splátkových kalendářů apod.), přičemž tyto kategorie výdajů, uvedené v závěrečných účtech povinného subjektu za jednotlivé roky, jsou dostupné na internetových stránkách povinného www.zlin.eu.

[3] Proti výše uvedenému rozhodnutí magistrátu ze dne 19. 12. 2010 podal žalobce stížnost dne 26. 2. 2010. Žalobce v ní konstatoval, že odpověď na žádost obdržel až 24. 2. 2010, tedy 27 dnů od podání žádosti, což je v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Obdržel CD se soubory 2009-1, 2009-2, 2009-3, v nichž měly být všechny faktury ze tří knih došlých faktur, které magistrát vedl v roce 2009. V souboru 2009-1 chybí u 102 faktur údaj, za co byly proplaceny, v souboru 2009-2 chybí tento údaj u 200 faktur, v souboru 2009-3 je obsaženo 75 faktur z první knihy a 36 faktur z druhé knihy došlých faktur, které tam nemají být obsaženy, naopak 125 faktur chybí a u 15 faktur není uvedeno, za co byly proplaceny. V případě CD z 28. 5. 2009 chybí v souboru 2008-1 údaje o 83 fakturách z druhé knihy z roku 2008, např. jde o faktury z agend č. 208200041 až 208200043, dále z agend č. 208200001 až 208200006, naopak tam jsou obsaženy faktury z agend č. 208200001 až 207200006. Může jít o chybné číslování faktur na začátku roku. Dále je tam obsaženo 97 faktur z první knihy došlých faktur z roku 2008, 1 z první knihy z roku 2009 a 4 faktury z druhé knihy z roku 2009, které tam nemají být obsaženy. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce do dnešního dne neobdržel úplné informace o fakturách z druhé knihy došlých faktur z roku 2008 a první, druhé a třetí knihy došlých faktur z roku 2009. Dosud mu tedy nebyly

poskytnuty informace v plném rozsahu, jak požadoval, a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

[4] I přes stížnost žalobce, bylo prvostupňové rozhodnutí magistrátu následně potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 3. 2010, sp. zn. KUSP/16125/2010/PŽÚ/Du, č.j. KUZL/16125/2010 (předchozí odvolací rozhodnutí). Žalovaný konstatoval, že odvolání neshledal důvodným. Z CD založeného ve spisovém materiálu, které bylo dle žalovaného obsahově totožné s tím, které bylo zasláno žalobci, bylo zjištěno, že údaje z knih faktur za kalendářní roky 2003-2008 byly žalobci poskytnuty povinným na základě jeho předchozích žádostí. Došlo-li k nesprávnému počátečnímu zaevidování faktur, bylo toto napraveno následným zaevidováním faktury do správné knihy faktur, v níž pak byly prováděny další operace, což nemůže být důvodem pro podání stížnosti. Žalovaný mohl posuzovat pouze to, zda žadateli byly poskytnuty údaje dle jeho žádosti, tedy zda obdržel na CD údaje z jednotlivých knih faktur. Pokud na fakturách chyběl popis, za co byly uhrazeny, pak tento údaj není uveden v knize faktur a nemůže být důvodem pro podání stížnosti. Žalobci byl rovněž sdělen počet knih došlých faktur vedených povinným v letech 2003-2009. V případě dalších výdajů hrazených povinným v jednotlivých letech, povinný odkázal žalobce na zveřejněné informace na webových stránkách, a proto ani zde nepochybil.

[5] Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2010 bylo k žalobcem podané správní žalobě zrušeno Krajským soudem v Brně dne 29. 3. 2012, č.j. 29 A 52/2010-58. V uvedeném rozsudku soud přisvědčil důvodnosti žalobní námitky, že povinný subjekt rozhodl o žádosti žalobce o informaci opožděně, avšak současně konstatoval, že tato skutečnost sama nezpůsobila v daném případě nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jinak však tomu bylo v případě neúplného poskytnutí informací povinným subjektem, když touto námitkou žalobce brojil již proti prvostupňovému rozhodnutí povinného subjektu (magistrátu). Dle názoru soudu žalovaný neměl posuzovat, jakým způsobem a z jakého důvodu byly faktury zaevidovány v jednotlivých knihách, nýbrž měl pouze průkazným způsobem zjistit, zda údaje na CD jsou kompletní, a skutečně kopií knih faktur. Žadatel o informaci dle zákona č. 106/1999 Sb. nemá právo se vyjadřovat ke způsobu vedení knih faktur, má pouze právo na poskytnutí informací. Povinností povinného subjektu je tyto informace mu poskytnout. Povinností žalovaného tak bylo, aby řádně vyhodnotil, zda žalobci byly poskytnuty kompletní požadované informace, což dostatečně neučinil. Proto soud zrušil druhostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2010 jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný v uvedené věci rozhodl znovu dne 25. 5. 2012, sp. zn. KUSP/16125/2010/PŽÚ/Du, č.j. KUZL/31160/2012 (nyní přezkoumávané rozhodnutí), a vzhledem k výtkám soudu se zaměřil při novém projednávání stížnosti žalobce na kompletnost jemu poskytnutých údajů, konkrétně ze všech tří knih došlých faktur za rok 2009. Z CD založeného ve spisovém materiálu, které bylo dle povinného obsahově shodné s tím, jež bylo zasláno žalobci, žalovaný zjistil, že obsahuje tři soubory označené jako 2009_1.pdf (faktury s vazbou na smlouvu), 2009_2.pdf (faktury bez vazby na smlouvu) a 2009_3.pdf (faktury s DPH) pořízené dne 1. 2. 2010 v čase 8:03 h., 8:21 h. a 8:23 h. Dle povinného mají uvedené soubory obsahovat kompletní údaje ze všech tří knih faktur z roku 2009. Vedle toho údaje z knih faktur za roky 2003-2008 již byly žalobci poskytnuty povinným na základě předcházejících žádostí. Za účelem prověření kompletnosti a totožnosti informací poskytnutých žalobci povinným si žalovaný vyžádal dne 18. 5. 2012 u povinného

pořízení nového CD s kompletními údaji ze všech tří knih faktur za rok 2009, přičemž CD bylo vytvořeno za přítomnosti žalovaného téhož dne. Takové CD obsahuje tři soubory označené KDF09_1 (faktury s DPH), KDF09_2 (faktury bez vazby na smlouvu) a KDF09_3 (faktury s vazbou na smlouvu), vytvořené v časech 14:04 h., 14:13 h. a 14:19 h. Následným porovnáním záznamů na obou CD zjistil žalovaný „drobné rozdíly“. Rozdíly týkající se velikosti souborů vysvětlil povinný tak, že v mezidobí začal využívat vyšší verzi GINISu (3.66 místo původní 3.64), což mohlo ovlivnit velikost souborů. Rozdílnost souborů dále povinný vysvětlil tak, že s některými fakturami byly prováděny finanční operace (krytí, platby apod.) až poté, co byly soubory pro žalobce dne 1. 2. 2010 vytvořeny. Termín splatnosti některých faktur byl později nebo se odvíjel od obsahu smlouvy či způsobu financování (z dotací či z rozpočtu města). Rozdíly v souborech doložil povinný výpisy změnových sestav z jednotlivých knih faktur, k nimž došlo od 1. 2. 2010 do 18. 5. 2012. V první knize faktur (s vazbou na smlouvu) byly zjištěny změny u 21 faktur, důvodem byla jejich úhrada dne 1. 2. 2010 nebo po tomto datu. Jde o faktury agendových čísel: 209102703, 209103342, 209103880, 209104009, 209104068, 209104133, 209104139, 209104175, 209104197, 209104203, 209104211, 209104215, 209104222, 209104225, 209104226, 209104230, 209104231, 209104236, 209104241, 209104243 a 209104243 (celkem 21 faktur). V druhé knize faktur (bez vazby na smlouvu) bylo zjištěno 9 změn (z důvodu jejich úhrady 1. 2. 2010 po tomto datu). Jde o faktury těchto agendových čísel: 209205773, 209104226, 209205787, 209205795, 209205803, 209104222, 209104225, 209205818 a 209205821 (celkem 9 změněných faktur). V třetí knize faktur (s DPH) bylo zjištěno rovněž 9 změn. Přitom 8 změn se týkalo úhrady faktury po 1. 2. 2010 s agendovými čísly: 209300663, 209300746, 209301063, 209301137, 209301168, 209301169, 209301171 a 209104236, a jedna změna u faktury s č. 210100071 se týkala jejího přeevidování po 1. 2. 2010 (tedy po vytvoření souboru pro žalobce). Výše uvedené doložil povinný subjekt žalovanému. Jiné rozdíly při porovnávání záznamů na obou CD žalovaný neshledal. Žalovaný dále vycházel i ze dvou spisů povinného, které se týkaly dalších žádostí žalobce o poskytnutí informací ze dne 1. 4. 2011 a 22. 6. 2011. V obou případech žalobce žádal mimo jiné o poskytnutí údajů z knih faktur za rok 2009. V případě žádosti z 1. 4. 2011 žalobce podal stížnost proti postupu povinného, netýkala se však kompletnosti poskytnutých informací, postup povinného pak potvrdil odvolací orgán rozhodnutím ze dne 24. 5. 2011, č.j. KUZL/35566/2011 (v právní moci dne 27. 5. 2011). Proti rozhodnutí žalobce nepodal správní žalobu. Za účelem ověření kompletnosti poskytnutých informací navštívil žalovaný dne 22. 5. 2012 povinného, konkrétně jeho odbor ekonomiky a majetku, s žádostí o vysvětlení postupu při přeevidování faktur. Povinný postup odůvodnil tak, že na počátku není vždy možné fakturu zaevidovat do správné knihy faktur (na centrální evidenci faktur), a až při kontrole věcné správnosti faktury příslušný odbor potvrdí správnou knihu faktur a při zjištěném pochybení fakturu následně přeeviduje, přitom faktuře zůstává původní agendové číslo. Dalším důvodem přeevidování některých faktur mohlo být i to, že od 1. 4. 2009 se stalo statutární město Zlín plátcem DPH pro ekonomickou činnost. Některé faktury tak byly z knih faktur bez DPH přeevidovány do knih faktur s DPH. Žalovaný se dále opíral o potvrzení dvou osob B. B. a J. S. (blíže neurčeny), že žalobci byla v roce 2010 poskytnuta kompletní kopie všech tří knih faktur ve stavu, jak v nich byly údaje k okamžiku pořízení vedeny. Pro účely poskytnutí informací nelze soubory upravovat, v historii každé faktury se zaznamenávají všechny skutečnosti a nelze nic vymazat. Na základě výše uvedených skutečností a po porovnání záznamů na obou CD (z února 2010 – zaslaného žalobci a z 18. 5. 2012 – vyžádaného žalovaným u povinného) dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech a byly mu poskytnuty kompletní informace ze všech tří knih faktur za rok 2009, jak je měl povinný k 1. 2. 2010

k dispozici. Uvedl-li žalobce, že některé faktury chybí, nijak je nekonkretizoval, a ani to, na základě čeho k tomu dospěl. Záznamy na obou výše uvedených CD žalovaný porovnal i se záznamy o poskytnutých informacích žalobci opakovaně v roce 2011 (dle jeho žádostí) a nezjistil nic, co by nasvědčovalo nekompletnosti záznamů na CD ve smyslu tvrzení žalobce. Nebylo zjištěno, že informace o některých fakturách nebyly žalobci poskytnuty. Důvodem pro podání stížnosti nemůže být to, že některé nesprávně zaevidované faktury byly následně přeevidovány do správné knihy faktur, v níž pak byly prováděny operace s fakturou (krytí, likvidace, úhrada). V rámci řízení dle zákona č. 106/1999 Sb. nepřísluší žalovanému posuzovat, zda způsob následné přeevidence faktur byl v souladu s právními předpisy. Žalovaný byl oprávněn pouze posuzovat, zda žalobci byly poskytnuty informace dle jeho žádostí, tedy zda dostal na CD všechny údaje z jednotlivých knih faktur. Pokud u některých faktur chybí popis, za co byly uhrazeny (údaj není v knize faktur veden), opět to není důvodem pro podání stížnosti. Žalovaný v řízení nebyl oprávněn zkoumat úplnost a správnost údajů v jednotlivých knihách faktur, nýbrž jen kompletnost poskytnutých informací žalobci, o které požádal. Pokud u některých faktur absentovaly údaje v souborech na CD z roku 2010, pak absentovaly i na CD z 18. 5. 2012 a i na souborech poskytnutých žalobci v roce 2011. Výjimkou je absence těch údajů, které byly doplněny do souboru z důvodu pozdější úhrady faktury nebo přeevidování faktury. K poslední změně došlo dne 26. 7. 2010, kdy byla uhrazena zbývající část faktury agendové číslo 209104133 (v knize faktur s vazbou na smlouvu). Žalobci byla poskytnuta též informace o počtu knih došlých faktur vedených v letech 2003-2009 i o dalších výdajích hrazených povinným v jednotlivých letech. Povinný jej odkázal na informace zveřejněné na webových stránkách a v tomto žalovaný neshledal pochybení, navíc žalobce proti tomuto bodu stížností nebrojil. Jelikož žalovaný neshledal v postupu povinného žádné pochybení, žalobci byly za rok 2009 poskytnuty všechny informace, které měl povinný k dispozici ke dni pořízení souborů s údaji ze všech tří knih faktur vedených v roce 2009, postup povinného potvrdil dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[7] Žalobce poukázal na obsah své žádosti ze dne 28. 1. 2010 a též stížnosti ze dne 26. 2. 2010 (obě byly soudem výše rekapitulovány) a zdůraznil, že mu nebyly poskytnuty všechny informace, které požadoval. Povinný mu poskytl informace k jeho žádosti pouze částečně, protože k prvnímu požadavku (kolik knih došlých faktur povinný vedl v letech 2003-2009 a k žádosti o vypálení dat ze všech těchto knih ve stejné struktuře, v jaké byla žalobci poskytnuta data na CD dne 18. 3. 2009) dostal pouze informace o počtu knih došlých faktur a k tomu mu bylo zasláno CD s vypálenými třemi knihami došlých faktur za rok 2009. K ostatním knihám bylo žalobci sděleno, že tyto již obdržel na základě dřívějších žádostí. K druhé části žádosti (jaké další výdaje hradil magistrát v jednotlivých letech tak, aby součet částek proplacených podle jednotlivých knih došlých faktur spolu s těmito náklady odpovídal celkovým výdajům magistrátu) obdržel žalobce pouze vysvětlení, jaké typy výdajů jsou zahrnuty v těchto výdajích a jaké jsou právní důvody k jejich úhradám, včetně sdělení, že tyto kategorie výdajů jsou zveřejněny v závěrečných účtech povinného za jednotlivé roky. Vzhledem k neúplné informaci o fakturách z druhé knihy došlých faktur za rok 2008 (které měly být poskytnuty na CD z 28. 5. 2009) a dále neposkytnutí úplné informace z první, druhé a třetí knihy došlých faktur z roku 2009 (CD z 24. 2. 2010) napadl žalobce rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Neúplnost poskytnutých informací žalobce spatřoval v tom, že v souboru 2008-1 chyběl údaj o 83 fakturách z druhé knihy z roku 2008, mezi těmito

fakturami byly navíc zařazeny faktury z první knihy došlých faktur z roku 2008, dále 1 faktura z první knihy došlých faktur roku 2009 a 4 faktury z druhé knihy došlých faktur roku 2009. Dále v souboru 2009_1 chyběl u 102 faktur údaj, za co byly proplaceny, v souboru 2009_2 chyběl tento údaj u 200 faktur a v souboru 2009_3 bylo 75 faktur z první knihy a 36 faktur z druhé knihy došlých faktur, které tam nepatřily; naopak zde chybělo 125 faktur a u 15 faktur nebylo uvedeno, za co byly proplaceny. Žalovaný nesprávný postup povinného potvrdil s tím, že data poskytnutá žalobci byla kompletní (že CD obsahují kompletní údaje ze všech tří knih došlých faktur z roku 2009, a že předchozí knihy došlých faktur žalobce již kompletně obdržel), aniž by tyto skutečnosti žalovaný prověřil. Po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného, a to rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29.3.2012, č.j. 29 A 52/2010-58, žalovaný částečně doplnil šetření u povinného, avšak bez doplnění šetření v bodě 1 stížnosti žalobce (druhá kniha faktur z roku 2008) a bez součinnosti žalobce. Přezkum nedoplnil zcela a při doplnění šetření vycházel pouze z CD poskytnutého povinným, o němž povinný prohlásil, že je totožné s CD, které poskytl žalobci v únoru 2010. Ani s novým postupem žalovaného v této věci žalobce nesouhlasil, protože neměl možnost potvrdit, že obdržel CD se shodnými informacemi, které za shodné označil povinný tak, aby bylo možné spolehlivě stanovit, v jakém rozsahu informace žalobci skutečně byly poskytnuty a současně porovnat, v jakém rozsahu žalobce o informace žádal.

[8] Podle žalobce se žalovaný vyjádřil k neúplnosti údajů pouze částečně (opakovaně) s tím, že vysvětlení žalovaného ohledně nesrovnalostí v knihách faktur považuje za dostatečné. U chybějících faktur mělo dojít k jejich přeevidenci, u jiných, zcela chybějících faktur nebo u nichž chyběl údaj, za co byly proplaceny, mělo dojít k jejich stornování nebo šlo o vyúčtování zálohových faktur, dokonce nově žalovaný zjistil z podání povinného, že ke změnám v knihách faktur došlo též díky částečným úhradám faktur. Dle žalobce však takové vysvětlení není dostatečným a logickým argumentem pro závěr, že žalobce obdržel v příslušné době úplné a povinným neupravené informace, tedy v takové podobě, jak je měl v té době k dispozici v účetnictví. To žalobce dovodil z toho, že některé faktury (čísla) v knihách zcela chyběly, u některých faktur chyběly vybrané údaje, zejména o tom, za co byly proplaceny, přitom dodatečně (v souborech posléze poskytnutých) se tento údaj „objevil“.

[9] I bez posuzování vedení knih došlých faktur povinným (z hlediska zákona o účetnictví a dalších předpisů), měly být žalobci poskytnuty informace z účetních knih (knih došlých faktur v jednotlivých letech) dle jejich skutečného obsahu. Pokud žalovaný neprovedl jiný důkaz, než totožným CD (vytvořeným povinným subjektem), nemohlo být relevantně posouzeno, zda žadatel obdržel skutečně všechny informace, které požadoval. Tedy zda obdržel na CD obsahově stejné knihy došlých faktur, jaké byly vedeny odpovědnou osobou u povinného po uplynutí účetního roku (z hlediska jejich pravdivosti a úplnosti). Z důvodu výše uvedených nedostatků v poskytnutých souborech (chybějící faktury, přeevidence faktur, neúplné záznamy u faktur) má žalobce pochybnosti o tom, jaké informace mu byly poskytnuty, a zda povinný vede skutečně knihy došlých faktur v této neúplné podobě, jak o nich byl žalobce informován (prostřednictvím vytvořených datových souborů na CD). Žalobce zdůraznil, že šlo o dodatečně povinným vytvořené datové soubory na CD, s nimiž mohl povinný nakládat, takže nešlo o přímé výstupy z účetnictví v takové podobě, v jaké je tehdy povinný subjekt vedl, nýbrž šlo o data přenesené z účetního programu na jiný nosič a následně upravené. Namátkovým srovnáním údajů od povinného – faktur na CD z 1. 2. 2010 a na CD z 7. 7. 2011, totiž žalobce zjistil u tří faktur, že vypadaly jinak co do základních údajů, které obsahovala stejná faktura. U faktur, kde chyběl údaj o tom, zač měly

být uhrazeny, se na pozdějším CD tento dodatečně objevil. Z těchto zjištění lze mít dle žalobce za to, že obdržel soubory na CD v roce 2010 upravené, tedy v neúplné podobě. Přitom požadoval vypálení dat z knihy faktur kompletně. K tomu předložil soudu jako důkaz 3 faktury (ze dne 5. 1. 2009, 30. 1. 2009 a 1. 7. 2009) jednak v podobě na CD z roku 2010 a jednak v podobě na CD z roku 2011, a to již s uvedením údaje o tom, zač je měl povinný uhradit.

[10] Účetní knihy a záznamy v nich by měly být nejen z hlediska právních předpisů srozumitelné, úplné a přehledné, bez doplňujících vysvětlení. Žalobcem výše specifikované nedostatky, jakož i průběh a výsledek doplněného přezkumu žalovaným (zjistil další rozdíly), potvrzují závěry žalobce o tom, že neobdržel úplné informace – knihy faktur v takové podobě, jak je skutečně v daném období vedl povinný (se všemi záznamy v účetnictví), ačkoliv žalovaný tvrdil, že to nebylo možné. Ačkoliv žalovaný ani žalobce nemohou posuzovat účetní doklady a knihy faktur, v úpravách účetních knih podstata porušení povinnosti poskytnout úplné informace povinným nespočívá. Žalovaným provedené dodatečné šetření nepřineslo spolehlivý důkaz k obsahu a úplnosti žalobci poskytnutých informací (úplné knihy faktur v účetnictví povinného), a tak dle žalobce nebyly dosud odstraněny vady řízení, které mohly vést k vydání nezákonného rozhodnutí porušujícího práva žalobce na poskytnutí informace. Žalobce též nesouhlasil s postupem žalovaného, který opět potvrdil postup povinného, ačkoliv nedodržel ani zákonnou lhůtu k poskytnutí informací, a dále, ačkoliv žalobci nebyly poskytnuty některé informace, že dále nebyl vyzván k doplnění žádosti nebo, že ohledně některého okruhu informací nebylo vydáno rozhodnutí, kterým by byla žádost či její část odmítnuta. I v tom žalobce spatřoval vady řízení, které vedly k vydání nezákonného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného proto soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Žalovaný vyslovil nesouhlas s žalobní argumentací žalobce s tím, že postup povinného přezkoumal v dostatečném rozsahu. Po zrušení předchozího správního rozhodnutí krajským soudem se žalovaný při novém projednávání stížnosti žalobce řídil právním názorem soudu a prověřoval, zda povinný poskytl žalobci informace v takové podobě, v jaké je v předmětné době skutečně vedl. Za účelem prověření kompletnosti poskytnutých informací měl žalovaný k dispozici CD se záznamy z knih faktur za rok 2009, které bylo pořízeno dne 1. 2. 2010 (bylo součástí spisového materiálu), a nové CD pořízené povinným dne 18. 5. 2012 na základě požadavku žalovaného. S ohledem na zjištěné rozdíly mezi oběma CD (popsané v napadeném rozhodnutí), vyžádal žalovaný od povinného výpisy změnových sestav z jednotlivých knih faktur po 1. 2. 2010 včetně tohoto data. Faktury ze změnových sestav žalovaný označil v rozhodnutí agendovým číslem a uvedl i počet faktur, jichž se změna týkala (21 faktur v knize faktur s vazbou na smlouvu, u nichž důvodem změny byla jejich úhrada po 1. 2. 2010, dále 9 faktur v knize faktur bez vazby na smlouvu, u nichž důvodem změny byla jejich úhrada dne 1. 2. 2010 nebo později, a dále 9 faktur se změnou v knize faktur s DPH, u nichž 8 změn bylo způsobeno úhradou po 1. 2. 2010 a 1 změna se týkala přeevidování faktury po 1. 2. 2010).

[12] Žalovaný si současně vyžádal od povinného dva spisy týkající se jiných žádostí žalobce o poskytnutí informace, a to jednak ze dne 1. 4. 2011 a jednak ze dne 22. 6. 2011. Předmětem obou žádostí bylo poskytnutí údajů z knih faktur za rok 2009. Postup povinného při

přeevidování faktur prověřil žalovaný také přímo u něj, konkrétně na odboru ekonomiky a majetku. Na základě výše uvedeného žalovaný shledal, že žalobci byly poskytnuty všechny informace, které měl povinný k dispozici ke dni pořízení souborů s účetními údaji za rok 2009 (všech tří knih faktur vedených v roce 2009).

[13] Žalobce v žalobě poukázal na rozpor u tří faktur, které nekonkretizoval, proto se k nim žalovaný nemohl blíže vyjádřit. Žalobce dále označil za sporné údaje o fakturách za rok 2008, avšak tyto obdržel od povinného v květnu 2009 (dle žádosti ze dne 30. 12. 2009). Toto bylo žalovanému známo již z řízení o dřívější stížnosti žalobce, o níž žalovaný rozhodoval dne 13. 5. 2009, č.j. KUZL/28830/2009, kdy přikázal povinnému poskytnout informace žalobci, ten tak učinil na CD z 28.5.2009, přičemž žalobce úplnost těchto informací nenapadl.

[14] Žalovaný se neztotožnil s výtkou žalobce, že vycházel pouze z tvrzení povinného o tom, že CD založené v spisovém materiálu je totožné s CD, které obdržel žalobce, aniž by si to u samotného žalobce prověřil. Žalovaný totiž vycházel ze shodnosti obou CD (jednak ve spisovém materiálu a jednak zaslaným žalobci) po celou dobu. V první žalobě z 20. 5. 2010 žalobce vytýkal žalovanému, že provedl důkaz pouze tímto CD, aniž by jeho obsah zpochybňoval. V nyní podané žalobě však zpochybňuje jeho obsah. Žalovaný přitom nepochybil, neboť nezjistil cokoliv, co by nasvědčovalo tomu, že by žalobce obdržel od povinného CD s jinými informacemi, než které obsahuje CD založené ve spise. Žalobce předtím obsah CD nezpochybňoval a žalovaného v tomto směru nekontaktoval, i když věděl, že obsahem spisu je i CD. Jde pouze o účelovou námitku žalobce. Ověřování totožnosti důkazů a podkladů rozhodnutí se ve správním řízení neprovádí. Vychází se ze stavu, v jaké podobě byly listiny do spisu založeny s tím, že v takovém stavu byly i pořízeny (např. u rozhodnutí se zakládá do spisu jeho originál a jeho stejnopis se doručuje účastníkům řízení, přitom se v odvolacím řízení nezkoumá, zda originál je totožný se stejnopisem, který byl zaslán účastníkům řízení).

[15] Žalobce opakovaně požaduje po povinném subjektu poskytování totožných informací. O poskytnutí stejných informací totiž žádal i v roce 2011 (žalovaný zjistil ze zapůjčených spisů), přitom vždy obdržel údaje z knihy faktur za rok 2009. Dle žádosti ze dne 22. 6. 2011 pak žalobce obdržel data z účetnictví ze všech knih došlých faktur z let 2003-2011. Podle žalovaného byl naplněn smysl a účel zákona č. 106/1999 Sb., kterým se zajišťuje právo veřejnosti na přístup k informacím z veřejného sektoru, protože z postupu povinného je žalovanému zřejmé, že žalobce obdržel všechny informace, které požadoval, a to i v žádosti ze dne 28. 1. 2010. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[16] Žalobce v reakci na argumentaci žalovaného pouze drobnými rozdíly zjištěnými z předložených výpisů změnových sestav ohledně změn některých faktur uvedl, že např. ve třetí knize došlých faktur chybí v číselné řadě agendových čísel 20930001, 20930002 atd. 125 čísel. Podle vyjádření povinného a žalovaného má nastat přerušení souvislosti řady agendových čísel při přeevidování faktury z jedné knihy došlých faktur do jiné. Skutečnost, že ve třetí knize chybí v číselné řadě agendových čísel 125 čísel: 209300009, 209300015, 209300021 až 209300023, 209300030, 209300040, 209300042, 209300076 až 209300080, 209300082, 209300095, 209300108, 209300115, 209300140 až 209300144, 209300154, 209300155, 209300168, 209300191, 209300192, 209300212, 209300221, 209300222,

209300259, 209300264, 209300265, 209300290 až 209300292, 209300304, 209300348, 209300352, 209300389, 209300390, 209300395 až 209300398, 209300414, 209300419 až 209300423, 209300433, 209300440, 209300441, 209300451, 209300463 až 209300465, 209300474 až 209300476, 209300479, 209300481, 209300484, 209300507, 209300512 až 209300515, 209300528, 209300564, 209300580, 209300608, 209300609, 209300633 až 209300635, 209300666, 209300667, 209300701, 209300716, 209300729, 209300730, 209300740 až 209300742, 209300761, 209300765, 209300766, 209300773, 209300774, 209300798, 209300803, 209300804, 209300806, 209300807, 209300808, 209300830, 209300831, 209300854 až 209300857, 209300859, 209300860, 209300880 až 209300884, 209300892, 209300908, 209300910, 209300936, 209300952, 209300956, 209300980, 209301016, 209301027, 209301097, 209301098, 209301112, 209301141, 209301149, 209301153, nelze zdůvodnit pouhým přeevidováním 9 faktur do třetí knihy. Chybějící údaje na faktuře, tedy zač byla proplacena, žalovaný zdůvodnil již v předchozím a soudem zrušeném rozhodnutí ze dne 16.3.2010, č.j. KUZL/16125/2010, tak, že šlo o stornovanou fakturu nebo o vyúčtování již dříve uhrazené zálohové faktury. Obdobně to žalovaný uváděl i v případě, kdy v knize faktur nebyl uveden údaj o tom, zač byly faktury uhrazeny s tím, že podle žalovaného toto nemůže být důvodem pro podání stížnosti, a že žalovaný není oprávněn přezkoumávat úplnost a správnost údajů vedených povinným v jednotlivých knihách faktur. Dle žalobce však byla tato tvrzení v rozporu se skutečností, že chybějící údaje byly doplněny v souborech na CD ze dne 7. 7. 2012, které povinný poskytnul žalobci. Uvedené žalobce doložil výtiskem části tohoto souboru s označením „Za co“, s tím, že šlo o ukázku chybějících údajů u faktur z druhé knihy faktur. Žalobce zdůraznil, že od května roku 2008 se domáhá u povinného poskytnutí informací o fakturách, které povinný proplatil, avšak do dnešního dne mu povinný požadované informace neposkytl. Ty je třeba poskytnout v plném rozsahu, což povinný nikdy neučinil, neboť neposkytl čísla účetních dokladů, která mají tvořit souvislou nepřerušenou číselnou řadu, umožňující rovněž kontrolu, zda byly poskytnuty údaje o všech proplacených fakturách. Dále povinný nikdy neposkytl požadované informace v takovém formátu, který by umožnil jejich třídění nebo filtrování. Žalobce dále soudu předložil historii jeho žádostí o informace s tím, že v něm červeně vyznačil své poznámky a modře důkazové materiály, které může na vyžádání soudu kdykoliv v listinné podobě nebo na CD předložit. Žalobce zcela odmítl tvrzení povinného i žalovaného s tím, že při uspořádání nebo filtrování dat z poskytnutých souborů, např. podle identifikačního čísla dodavatele, se uspořádají nebo vyfiltrují pouze první řádky faktur, takže není možné vytvořit sestavu faktur proplacených konkrétní firmě, v nichž by byly také údaje, za co byly faktury proplacené. Žalobce toto doložil výpisem části souboru, jak mu ho poskytl povinný, kdy u každé faktury byly jisté údaje a výpis stále stejné části souboru s tím, že po pokusu o uspořádání faktury podle agendových čísel dochází k roztržení údajů na první řádky všech faktur a na ostatní řádky. S ohledem na výše uvedené, je třeba zjistit, jak jsou data v systému GINIS uložena a jak je možné data vyexportovat. Žalobce má rovněž důvodné podezření, že se veškeré informace poskytnuté povinným nezakládaly na pravdě, konkrétně když tvrdil, že data jsou v účetním programu uložena v souboru PDF nebo, že data není možné z účetního programu vyexportovat v jiném tvaru než PDF. Totéž se týká i informace o tom, že export dat umožňuje až nejnovější verze programu GINIS. Z těchto důvodů žalobce navrhl k důkazu provedení výslechu svědků, konkrétně pana R. B., informatika Městského úřadu Vyškov, a Ing. J. H., pracovníka firmy GORDIC spol. s r.o., jejíž účetní systém (program GINIS) používá povinný k vedení účetnictví. Oba měli podle žalobce pomoci prokázat, která data a v jakých datových formátech bylo a je možné vyexportovat z účetního systému GINIS od roku 2008 (kdy žalobce žádal o vypálení datových souborů z účetnictví).

V. Vyjádření žalovaného k replice žalobce

[17] Žalovaný reagoval na repliku žalobce podáním ze dne 27. 3. 2013 tak, že pokud žalobce v replice uvedl, že chybí v číselné řadě agendových čísel 2090001, 209300002 atd. 125 čísel, přičemž namítá, že to nelze odůvodnit přeevidováním faktur do třetí knihy, pak žalovaný konkrétně specifikuje, že faktury agendových čísel 209300304, 209300474, 209300476, 209300528, 209300730, 209300798, 209300854, 209300855, 209300880, 209300881, 209300980 a 209301149, jsou fakturami zálohovými a v době poskytování informací žalobci nebyly finálním daňovým dokladem. Ohledně DPH lze totiž účtovat až v okamžiku, kdy byla fakturovaná částka uhrazena.

[18] U zbývajících faktur uváděných žalobcem došlo k jejich přeevidování. Pokud byla faktura omylem zaevidována do jiné knihy faktur, kde ji bylo automaticky systémem GINIS přiděleno shodné agendové i evidenční číslo, po zjištění nesprávnosti pak došlo k evidenci faktury do správné knihy došlých faktur (tj. k přeevidenci). Přitom došlo automaticky k vygenerování nového evidenčního čísla, avšak agendové číslo zůstalo stejné. Zobrazení faktury po přeevidenci je v prostředí systému GINIS následovné: 1. v původní nesprávné knize došlých faktur je v hromadném přehledu náhled na fakturu s původním agendovým i evidenčním číslem (obě totožná, jak bylo nesprávně zaevidováno); po rozkliknutí odkazu na fakturu se zobrazí detailní popis faktury s novým evidenčním číslem (odlišným od agendového). 2. V nové knize došlých faktur (správné knize) je v hromadném přehledu faktur náhled na fakturu s původním agendovým číslem, avšak již s novým evidenčním číslem; po rozkliknutí odkazu na fakturu se otevře detailní popis faktury již s novým evidenčním číslem (odlišným od původního agendového) tak, jako v předchozím případě. Náhled faktury lze i po přeevidenci zobrazit v původní i nové knize došlých faktur a v obou knihách lze rozkliknout také detail faktury. Po rozkliknutí náhledu faktury se však zobrazí její nové evidenční číslo (přidělené jí při přeevidování). Názorně uvedený proces zobrazil žalovaný v grafické příloze tohoto podání, obsahující „print screen“ z programu GINIS s doplněnými vysvětlivkami. Při pořízení hromadného exportu výpisů z jednotlivých knih došlých faktur do souboru .pdf nebo .xls dle minulých žádostí žalobce se ve výpisech zobrazí v původní knize došlých faktur všechny faktury v jednotné řadě agendových čísel, avšak v nové knize došlých faktur se duplicitně nezobrazí, což může být důvodem přerušení jednotné číselné řady agendových čísel.

[19] Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce obdržel v roce 2012 od povinného na základě svých dalších žádostí též informace o všech 125 fakturách, které požadoval ve formátu .xls. Nalezené rozdíly mezi popisy faktur, poskytnutými žalobci v letech 2008-2009 a 2012, byly dány tím, že na jaře roku 2012 byla provedena kontrola popisů faktur v knihách došlých faktur a některé údaje byly v návaznosti na zjištěné nepřesnosti opravovány a doplňovány. Žalovaný pracuje při zpracovávání faktur v systému GINIS, který neumožňuje provádět zásahy tak, aby byla faktura zatajena. Zaevidovanou fakturu nelze smazat. V systému je navždy evidována a lze ji pouze následně přeevidovat do jiné knihy faktur, popř. ji stornovat, avšak i taková faktura zůstává v evidenci.

[20] Žalovaný odmítl provedení výslechů svědků R. B. a Ing. J. H., neboť např. prvně jmenovaný je pracovníkem Městského úřadu Vyškov a nikoliv povinného subjektu, a tak nemůže vypovídat o skutečnostech týkajících se předmětné věci. Podstatou věci je

funkcionalita konkrétní verze aplikace GINIS instalovaná u povinného a poskytování informací z tohoto systému. Žalovaný proto navrhl výslech Bc. Z. B., pověřené vedením odboru informatiky Magistrátu města Zlína, která s aplikací GINIS přímo pracuje u povinného. Svědkyně může předvést soudu fungování programu GINIS. Přílohou podání žalovaného byla obrazová demonstrace přeevidence nesprávně zaevidované faktury s určitým agendovým číslem v systému GINIS. Z obr. 1 uvedené přílohy vyplynulo, že v přehledu všech faktur v knize došlých faktur s vazbou na smlouvu nadále figuruje i faktura sem nesprávně zaevidovaná s agendovým číslem 209100769, a to i přesto, že došlo k její přeevidenci do jiné knihy došlých faktur (z konkrétního řádku faktury vyplývá agendové i evidenční číslo totožné). Z obr. 2 uvedené přílohy vyplývá, že při „rozkliku“ nesprávně zaevidované faktury s agendovým číslem 209100769, a to přímo v nesprávné původní knize došlých faktur s vazbou na smlouvu, je v přehledu agendové i evidenční číslo faktury sice stejné, ale v zobrazeném detailu již s novým evidenčním číslem; v detailu je mimo jiné uvedeno, že k přeevidenci došlo dne 21. 4. 2009 „pod agendovým číslem 209300042“, avšak ve skutečnosti jde o evidenční číslo, protože systém GINIS používá nesprávnou terminologii. Z obr. 3 uvedené přílohy vyplývá přehled jednotlivých faktur v knize došlých faktur s vazbou na DPH, přitom nesprávně zaevidovaná faktura je uvedena jak s původním agendovým číslem, tak i s novým jiným evidenčním číslem (netotožným s agendovým). Z obr. 4 uvedené přílohy pak vyplývá, že při rozkliku konkrétního řádku konkrétní faktury, a to v přehledu knihy faktur s DPH, je totožný detail faktury rozkliknutelný jak z původní, tak i z nové knihy došlých faktur (po přeevidenci). U každé faktury je uvedeno nové evidenční číslo (avšak označené jako agendové číslo), ale v záhlaví jsou uvedena obě tato čísla, jak agendové, tak evidenční, přičemž jsou rozdílná.

VI. Jednání konané dne 21. 10. 2014

[21] Při jednání navrhl žalobce změnu žaloby - tzv. strukturální změnu petitu ze dne 24. 7. 2012 v bodě I. věty druhé tak, že za požadavek zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného bude doplněno, že se povinnému nařizuje požadované informace poskytnout žalobci do 15ti dnů od právní moci rozsudku v následující struktuře: 1. typ dokladů, 2. agendové číslo, 3. evidenční číslo, 4. identifikátor, 5. datum vystavení, 6. datum splatnosti, 7. datum úhrady, 8. IČ dodavatele, 9. název dodavatele. 10. celková suma faktury s DPH a též pro každou položku faktury, 11. popis položky, 12. popis kusů, 13. cena za kus bez DPH, 14. celková cena za položku bez DPH, 15. DPH za položku, 16. měna, 17. čísla návazných účetních dokladů. Po poradě senátu byl při jednání návrh na změnu žalobního petitu zamítnut, neboť v posuzované věci nejde o režim vyplývající z § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., který je třeba ve vztahu k nyní posuzované věci vyložit tak, že v přezkoumávaném správním řízení nedošlo k odmítnutí žádosti žalobce o informace, nýbrž naopak došlo k poskytnutí „jistých“ informací. Uvedené ustanovení míří na případy, kdy teprve soud shledá, že k odmítnutí žádosti o informace nebyly důvody, pak zruší rozhodnutí o odvolání i rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a nařídí povinnému požadované informace poskytnout. V projednávané věci však taková situace, že by došlo k odmítnutí žádosti žalobce, nenastala. V tomto případě byly informace poskytnuty, byť nekompletní či vadné, a proto soud postupoval v režimu původně uplatněného žalobního petitu na zrušení napadeného správního rozhodnutí ve znění řádně žalobcem uplatněného v zákonné lhůtě u soudu dne 24. 7. 2012 (faxem), dne 25. 7. 2012 (doplněno originálem).

[22] Žalobce se svým zástupcem uvedl, že požadavek na změnu žalobního petitu vyplynul z postupu povinného subjektu a žalovaného, kteří se stále na něco vymlouvají, aby nemuseli žalobci poskytnout požadované informace. Nejprve uváděli, že data nelze získat ze systému ven, později obdržená data nemohl žalobce otevřít. Měla 136 000 řádků (z každé faktury cca 6-10 zajímavých údajů - např. datum vystavení, datum splatnosti aj. tvořilo 2 řádky, které měly více než 100 sloupců, v řadě sloupců byl stále jeden tentýž údaj nebo byl údaj prázdný). Šlo o pokus povinného subjektu vytvořit soubor tak, aby mohl prohlásit, že žalobci data poskytl, avšak žalobce se do souboru nedostal. Žalobce, jako bývalý pracovník IT, měl tehdy mimořádně výkonný počítač s osminásobně velkou pamětí oproti standardu, soubor sice otevřel, ale byl naprosto nesmyslný (k tomu soudu předložil kopii části souboru k založení do spisu); např. není možné, aby v účetních datech z roku 2003 byla data (bez uvedení, čeho se týkají) z roku 2006 a 2007. Povinný subjekt tvrdil, že na jeho žádost vytvořil uvedený soubor autor účetního programu, což žalobce odmítl jako nepravdivé tvrzení. Později povinný tvrdil, že data nelze z účetnictví dostat ven v jiné formě, než .pdf, a nebo, že data se při zadání z klávesnice okamžitě ukládají do souboru .pdf, což žalobce pokládá opět za nesmysl. Takto argumentuje povinný s jistými obměnami opakovaně (před touto žádostí o informace i po ní). Soudem je přitom přezkoumáváno úplné vyřízení žádosti žalobce. Povinný nakonec poskytl žalobci data v souboru .cls, který lze načíst do Excelu, ale jelikož byl soubor vytvořen tak, že informace o faktuře jsou na několika řádcích, znemožňuje to jejich třídění a začne-li žalobce třídit, pak mu počítač nabídne nejprve všechny řádky (podle čeho žalobce třídí), a teprve pak zbytek, tedy z pěti řádků, které k sobě patří, žalobce obdrží naprosto nepoužitelná data. Soubory mají vady, které prokazují manipulaci s účetnictvím, protože dle právních předpisů účtují všechny instituce v ucelených řadách, avšak v poskytnutém souboru žalobci jsou výpadky třeba 300 či 500 čísel. Eviduje-li se faktura do nějaké řady, nelze ji nikdy naprosto vyloučit, může být pouze účetně vyřešena jinak, ale v řadě musí být zachována i s případným odkazem, kam byla přesunuta. Žalobce bojuje o průhledné účetnictví a po výše uvedených zjištěních je připraven podat na auditora osvědčujícího audit účetnictví povinného subjektu trestní oznámení a návrh na zbavení auditorského oprávnění. Zjištění by měla být podnětem pro orgány činné v trestním řízení i pro ministra financí, protože u povinného subjektu nebylo nikdy řádně vedeno účetnictví, přesto několikrát prošel finanční kontrolou. Vzhledem k bezproblémovým závěrům těchto kontrol může jít o hierarchicky organizovanou skupinu, která je kryta i z úrovně kraje, jenž také provádí kontroly. Žalobce zdůraznil, že dosud nikdy neobdržel žádostí požadované informace v rozsahu, jak o ně žádal, tedy že na CD nosičích nebyly požadované soubory – kopie knih došlých faktur v rozsahu, jak je v konkrétním období vedl povinný subjekt. Zástupce žalobce popřel jakýkoliv smysluplný obsah dat na poskytnutém CD nosiči s tím, že šlo o neidentifikovatelnou kombinaci knihy došlých faktur, knihy pohledávek, snad částí pokladního deníku a dalších podobných evidencí. Přitom obsah knih faktur je zcela jasný (kdo, kdy, co, za co). V poskytnutém souboru jsou však finanční operace a údaje, které se v knize došlých faktur nemají vyskytovat.

[23] Žalobce dále k postupu povinného subjektu uvedl, že pokud mu ten poskytne informaci o proplacených fakturách, pak polovina informací má jinou formu než druhá část. K tomuto tvrzení předložil soudu další listinné kopie z poskytnutého souboru s tím, že na začátku a konci jsou rozdíly. Na začátku jsou ještě rozumné informace a od poloviny je každé písmenko na jiném řádku. Nejde jen o tento případ, nýbrž je to pravidelně. Povinný subjekt neposkytl nikdy žalobci sestavu tak, aby bylo možné zkontrolovat úplnost číselné řady dokladů. Pokud něco poskytl, pak na pěti řádcích, přitom žalobce žádal, aby informace o každé faktuře byla na jednom řádku. Povinný pak sdělil, že účetní program toto neumožňuje.

Výsledkem konání povinného pak bylo, že z poskytnuté sestavy mající rozumnou formu, vznikne předkládaná sestava (listina opět založena do spisu), kde na začátku jsou pouze řádky, navázaný účetní doklad a číslo, a za tím řádky ostatní, které zbyly, avšak z uvedeného nelze naprosto nic zjistit, tedy jaké číslo účetního dokladu souvisí s kterou fakturou. Dle žalobce tak povinný dostává z počítače sestavu, kterou následně mění, aby byla nepoužitelná. Zástupce žalobce připustil, že může dojít k nesprávnému zaevidování faktury, ale neměla by být následně ze systému vyjmuta, nýbrž pouze řádně stornována s tím, že se o ní musí současně vědět tak, aby příchozí faktury tvořily ucelenou řadu. Zástupce žalobce zopakoval, že žalobce nikdy nedostal data v rozsahu, který požadoval.

[24] Žalobce dále odmítl tvrzení povinného subjektu, že data není možné ze systému vyexportovat. Dle žalobce je to v rozporu s informacemi firmy GORDIC na internetu, kde popisuje jejich účetní systém GINIS, který umožňuje export dat do programu MS Office (žalobce založil do spisu dokument z webových stránek firmy).

[25] Žalobce chtěl výslechem svědků prokázat nepravdivost tvrzení povinného v souvislosti se žádostí o kopie bankovních výpisů, s nimiž chtěl žalobce porovnat a zkontrolovat faktury, které mu povinný přiznal, zda souhlasí. Povinný subjekt žalobci sdělil, že bankovní výpisy nelze z účetního programu dostat, přitom šlo o rok 2008 a 2009, které s nyní projednávanou žádostí o informace (o proplacených fakturách) souvisejí. Podle zástupce žalobce jde u bankovních výpisů přesně o požadovanou informaci, jak byla faktura proplacena. Jde o druhou knihu, přičemž každá kniha generuje výpis z bankovního účtu. Tady lze totiž ověřit, zda byla faktura proplacena, protože pokud povinný subjekt vymaže některé faktury a nepřizná je žalobci, ten pak nemá žádnou kontrolu, zda faktury jemu zaslané jsou všechny.

[26] Žalobce dále uvedl, že na základě sdělení povinného subjektu v rámci jiné jeho žádosti o informace, by měla mít každá faktura své vlastní číslo účetního dokladu, vygenerované systémem GINIS vzestupně, podle dne, kdy byla daná faktura proúčtována, tj. podle dne zaúčtování příslušné faktury, a nemělo by se tedy číslo účetního dokladu opakovat u žádné jiné faktury, přitom čísla dokladů by měla korespondovat s datem, tj. čím vyšší datum, tím vyšší číslo účetního dokladu. Na poskytnutém souboru na CD (od povinného) je však číslo účetního dokladu 120024 již ze dne 3. 4. 2012, stejné číslo dokladu má i doklad proplacený dne 2. 6. 2012 a stejné číslo má i faktura proplacená 1. 11. 2012. Poskytované informace jsou tak naprosto nepoužitelné.

[27] Zástupkyně žalovaného při jednání odkázala na své vyjádření k žalobě, vyjádření k replice žalobce a též na samotné napadené rozhodnutí. Informace, tvrzené žalobcem u tohoto jednání, zástupkyni žalovaného nejsou známy, stejně jako žalobcem předkládané podklady. Zástupkyně žalovaného poukázala na „dlouhý – lepený soubor“, který žalobce předložil u soudního jednání, a dotazovala se žalobce, zda jde o soubor vyplývající z poskytnutého CD na podkladě nyní projednávané žádosti o informace ze dne 28. 1. 2010. K tomu žalobce uvedl, že nikoliv, že jde o výtisk ze souboru, který mu byl poskytnut v minulosti, avšak i tento dokládá, že od samého počátku dostává nepravdivé informace. I ohledně dalších listin žalobcem předkládaných u soudního jednání se jej zástupkyně žalovaného dotazovala, zda byly získány od povinného na základě této projednávané žádosti o informaci. Žalobce opět uvedl, že nikoliv, že jde pouze o ukázku toho, jaké informace po celou dobu od povinného dostává, a že jsou po celou dobu zcela nepoužitelné. Žalobce jako bývalý pracovník IT (pracující celý život u počítačů), si dokáže upravit data tak, pokud tomu

věnuje desítky hodin, aby se z nich něco dozvěděl. Avšak v tomto případě se nikdy nemůže dozvědět o požadovaných fakturách, které v souboru nejsou. Pokud v některé knize došlých faktur chybí 125 čísel, nemůže toto povinný subjekt zdůvodňovat přeúčtováním devíti faktur do jiné knihy faktur.

[28] K dotazu soudu, zda z předkládaných listin vyplývá, že se týkají i roku 2009, jenž byl předmětem žádosti o informace, zástupkyně žalovaného uvedla, že pokud si uvedené soubory tiskli sami, pak se uvedená data vytiskla v normální podobě a žádný problém tam nebyl. Šlo o knihu faktur s vazbou na smlouvu. Zástupkyně žalovaného uvedla, že procházeli CD ze spisu, ale žádný problém tam nebyl, nicméně dodala, že není IT odborník. K uvedenému soud konstatoval z žalobcem předkládané listiny, kde byly vytištěny datové údaje za rok 2009 (tedy žalobcem požadované období), že se podařila vytisknout pouze samotná písmena na jednom řádku. K uvedenému žalobce sdělil, že jde o důkaz, že CD s daty zasílané žalobci, je jiné, než které povinný subjekt předkládá nadřízenému orgánu. Žalobce nikdy nedostává data tak, jak byla vygenerována ze systému GORDIC, neboť povinný ze systému vytvoří nějakou sestavu, kterou v počítači upraví, nahraje ji na CD a v tomto stavu ji na CD zašle žalobci. Žalobce dále uvedl, že jemu zaslané CD, resp. jeho obsah, nikdy žalovaný nekontroloval ani neověřoval jeho shodu s tím CD, které bylo předloženo žalovanému k odvolacímu řízení. Žalobce současně poukázal na další problém, že CD, které mu zasílá povinný subjekt, není nikdy jakkoliv označeno, není podepsáno ani orazítkováno. Podle zástupkyně žalovaného však žalobce nenamítal ani ve stížnosti z 26. 2. 2010, že by některé údaje na nosiči CD byly zaznamenány jinak, protože vytýkal pouze nekompletnost údajů, nikoliv tvrzení, že soubory špatně tisknou údaje apod. Zástupce žalobce však zdůraznil, že to je právě ta nekompletnost dodaných informací.

[29] Za účelem vysvětlení, jakým způsobem se přeevidovávají nesprávně evidované faktury, odkázala zástupkyně žalovaného na demonstraci tohoto postupu v příloze (s obr. 1-4) vyjádření žalovaného k replice žalobce, který je demonstrací z účetního systému používaného povinným subjektem. Z obr. 1. uvedené přílohy je patrný náhled na přehled (seznam) jednotlivých faktur z jedné knih došlých faktur (každá faktura je na jednom řádku s konkrétními údaji o ní) a na obr. 2. je předvedeno rozkliknutí konkrétního řádku – jedné faktury, kde je nahlíženo na další bližší údaje o konkrétní faktuře. K dotazu soudu, zda žalobce obdržel údaje v tomto demonstrovaném formátu (jako na obr. 1. a 2. přílohy), resp. v tomto rozsahu, žalobce uvedl, že v takovém rozsahu informace neobdržel, ač je požadoval, protože na uvedených obrázcích je každá faktura na jednom řádku, ale žalobci poskytnutá informace byla vždy zaslána jen tak, že každá faktura byla rozložena na několika řádcích, a tím bylo znemožněno jejich třídění a filtrování. Na jednom řádku bylo uvedeno, komu je faktura zaplacena, na druhém řádku za co je zaplacena atd., a chtěl-li žalobce v takovém případě zjistit všechny faktury zaplacené některé konkrétní firmě se zadáním IČ takové firmy jako filtru, pak se mu objevily pouze tyto první řádky s názvem firmy, ale řádky s uvedením důvodu, za co byla faktura zaplacena, tam nebyly, neboť byly všechny smíchány dohromady dole. Zopakoval, že není možné, aby 125 čísel faktur chybějících v číselné řadě jedné knihy faktur bylo zdůvodňováno přeúčtováním 9 faktur do jiné knihy faktur, protože výměna faktur může být pouze jedna za jinou fakturu. Pokud se přeúčtuje z první knihy „x“ faktur do druhé knihy, pak mohou v první knize tyto faktury chybět, avšak stejný počet faktur s čísly z první knihy se musí objevit v druhé knize faktur. To se však u povinného subjektu neděje. Dle žalobce mu povinný zatajuje faktury, o nichž nechce, aby se dozvěděl, a z toho žalobce dovozuje i nekompletnost poskytnutých informací.

[30] Zástupkyně žalovaného odkázala ve všech otázkách na obsah svého vyjádření k replice žalobce. Byla zde i odpověď k chybějícím 125 fakturám s tím, že 9 faktur bylo zálohových, a proto o nich bylo účtováno až později, a zbytku faktur se týkalo přeevidování, nikoliv obráceně, jak tvrdil žalobce. K tomu však zástupce žalobce uvedl, že i v případě zálohové nebo jiné faktury, musí faktury zůstat v ucelené řadě, ta však nebyla dodržena (vyplývá to z popisu čísel; ačkoliv žalovaný uvádí, že se vyjadřoval k chybějícím 125 číslům faktur). Dle zástupce žalobce byla tvrzená řada vytvořena „uměle“, faktury došlé v jeden den mají rozdíl 300-400 čísel. Přitom náhled na fakturu (viz příloha žalovaného s obrázky 1-4) udělat neumí.

[31] Soud při jednání připomněl rovněž rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2012, č.j. 29 A 52/2010-58, jehož předmětem byla totožná žádost žalobce o poskytnutí informací. Uvedeným rozsudkem bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno pro nepřezkoumatelnost a žalovaný byl zavázán dostatečně průkazným způsobem zjistit, zda údaje na CD nosiči jsou skutečně kopií knih faktur, neboť mu bylo soudem vytknuto, že dostatečně a řádně nevyhodnotil, zda žalobci byly poskytnuty kompletní informace.

[32] Žalobce nesouhlasil s tvrzením povinného, že mohl poskytovat žalobci informace pouze ve formátu .pdf, a že jde o jediný formát, v němž lze vyexportovat data. Je zcela irelevantní jakékoliv tvrzení o tom, že v systému GINIS nelze manipulovat s daty, protože žalobce nedostává informace – data, která by byla přímo vygenerovaná ze systému GINIS. Nikdy nebyla porovnávána data na CD zaslaném žalobci s obsahem CD, který je založen ve správním spise. K listinám, které žalobce nechal založit do spisu, uvedl, že potvrzují obdržení dat od povinného, s nimiž nemohl žalobce dále nakládat.

[33] K tvrzením povinného či žalovaného o tom, že lze poskytnout informace pouze ve formátu .pdf, nikoliv ve formátu .csv, dále že povinný subjekt není povinen měnit formát poskytovaných informací, pokud by to pro něj bylo zátěží, anebo že jiný formát by mohl být poskytnut až za 6 týdnů, odkázal žalobce přímo na webové stránky firmy GORDIC, kde je hned první deklarovanou informací, že poskytují bezproblémové zakliknutí volby exportu do formátu .xl nebo .csv, a že lze toto exportování provádět. Žalobce k tomu předložil kopii prezentace firmy Gordic na jejích webových stránkách s názvem „Compatibility list.

[34] Žalobce také soudu předložil seznam faktur – platby statutárního města Zlína ze 4. 7. 2011 o pěti listech s popisem faktur. Na prvních dvou stranách jsou faktury regulérně sestaveny v řádcích, avšak na třetí, čtvrté a páté straně seznamu tomu tak již není. Na třetí straně jsou pouze dvě faktury, na čtvrté a páté straně je rozložena zřejmě další faktura, avšak jde o složitě identifikovatelné údaje o jedné faktuře. Jde o výtisk ze seznamu faktur, který mu povinný zaslal na CD ke splnění povinnosti poskytnutí informace dle jiné žádosti.

[35] Ze souboru týkajícího se účetního období 2012 žalobce předkládal vybrané faktury, aby doložil manipulaci povinného s daty v rámci poskytnutých informací, přestože rok 2012 nelze vztáhnout k nyní přezkoumávanému období (žádost o informace se týkala pouze let 2003-2009). Soud k tomu uvádí, že nelze prokazovat nekompletnost poskytnutých údajů za období 2003-2009 účetnictvím či fakturami z roku 2012.

[36] Předkládaným seznamem dokladů (obsahoval 6 listin) chtěl dále žalobce doložit, že pouze první dvě strany z celého seznamu mají regulérní řádky věnované každé faktuře

s požadovanými údaji, avšak na třetí až šesté straně je tento stav narušen a zbylý text jedné faktury zůstává roztažen na celé straně. Přitom žalobce důrazně žádal povinného, aby údaje vážící se ke konkrétní faktuře byly vždy na jednom řádku tak, aby je bylo možno filtrovat a uspořádávat. Povinný mu sdělil, že systém GINIS toto neumožňuje, a že uspořádat faktury umí každý začátečník. Za daného stavu to však podle žalobce není možné. Jelikož jsou údaje roztrženy, nelze identifikovat, které číslo účetního dokladu patří ke které faktuře. Při pokusu o uspořádání, dochází k uvedeným potížím.

[37] Žalobce dále předložil dokument začínající slovy „Navázaný účetní doklad 080396“. V prvním řádku, vážícím se pouze k jedné faktuře, dochází k roztržení informací a na řádku tak zůstává pouze číslo účetního dokladu. Z uvedeného tak nelze získat relevantní údaje.

[38] Žalobce dále připomněl, že navrženými výslechy svědků: Ing. J. H., pracovníka firmy GORDIC, a R. B., pracovníka Městského úřadu Vyškov, chtěl prokázat nepravdivost tvrzení povinného, především, že lze vyexportovat data ze systému i jinak než v .pdf. Zástupkyně žalovaného ponechala na zvážení soudu, zda provede výslech jí navržené svědkyně Bc. Z. B., pracovnice povinného. Soud následně návrhy na provedení výslechů svědků pro nadbytečnost zamítl.

VII. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2014

[39] Krajský soud ve věci rozhodl nejprve rozsudkem ze dne 21. 10. 2014, č. j. 29 A 33/2012-86, tak, že zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 25. 5. 2012, sp. zn. KUSP/16125/2010/PŽÚ/Du, č.j. KUZL/31160/2012, s tím, že dodatečné šetření provedené žalovaným na podkladě výtky krajského soudu v rozsudku pod sp. zn. 29 A 52/2010, nepřineslo nápravu a důkaz o úplnosti dosud poskytnutých informací žalobci (úplných údajů z knih došlých faktur povinného subjektu za roky 2002 - 2008). Vytknuté vady nebyly odstraněny a rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné.

[40] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), proto jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s.ř.s.).

VIII. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

[41] Ke kasační stížnosti žalovaného bylo shora označené rozhodnutí krajského soudu zrušeno Nejvyšším správním soudem, a to rozsudkem ze dne 4. 6. 2015, č.j. 2 As 31/2015-53.

[42] V rozsudku NSS bylo mimo jiné uvedeno, že „*žalovaný rozhodoval o stížnosti žalobce již podruhé, když jeho první rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 29. 3. 2012, č. j. 29 A 52/2010 - 58, v němž jej krajský soud zavázal, aby průkazným způsobem zjistil, zda údaje na CD z roku 2010, které bylo poskytnuto žalobci, jsou skutečně kopií knih došlých faktur za rok 2009, tedy že byly žalobci poskytnuty kompletní informace, o něž žádal. V nyní projednávané věci dospěl krajský soud opět k závěru, že stěžovatel tyto skutečnosti přezkoumal nedostatečně, a jeho rozhodnutí zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud však nepovažuje rozsudek krajského soudu za věcně správný.*“

[43] Nejvyšší správní soud v rozhodnutí dále konstatoval: „*Krajský soud souhlasil se žalobcem a shledal pochybení v postupu stěžovatele v tom, že stěžovatel ověřoval kompletnost poskytnutých informací bez žalobcovy součinnosti, zejména že žalobce neměl možnost potvrdit shodu obsahu CD, které obdržel od povinného subjektu s CD, které bylo součástí spisu. Stěžovatel se však domnívá, že taková povinnost mu z žádného právního předpisu neplyne. S názorem stěžovatele nelze než souhlasit.*“

[44] „*Nejvyšší správní soud prvně obecně předesílá, že stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím je opravným prostředkem mj. v situaci, nesouhlasí-li žadatel s vyřízením jeho žádosti, tedy když mezi povinným subjektem a žadatelem vznikne spor o to, zda povinný subjekt žádost vyřídil v plném rozsahu. Pokud jde o rozsah stížnostního přezkumu, platí, že nadřízený orgán přezkoumává postup povinného subjektu v rozsahu požadovaném žadatelem, a to podle skutkového stavu v době svého rozhodování (srov. Furek A., Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář, 2. aktualizované vydání, Praha: Linde 2012, str. 769). Pokud jde o knihy faktur z roku 2009, žalobce ve své stížnosti uvedl, že „v souboru 2009_1 chybí u 102 faktur údaj, za co byly dané faktury proplacené, v souboru 2009_2 chybí tento údaj u 200 faktur a v souboru 2009_3 je 75 faktur z 1. knihy a 36 faktur z 2. knihy došlých faktur, které tam nemají co dělat, na druhé straně 125 faktur chybí a u 15 faktur není uvedeno, za co byly dané faktury proplaceny.“ Jedná se tak o velice obecnou stížnost, v níž žalobce nekonkretizoval, o které jednotlivé faktury se má jednat. Kromě toho, vzhledem k omezené aplikovatelnosti zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád,“ na řízení o stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, vyvstává řada otázek ohledně procesního postupu nadřízeného orgánu při jejím vyřizování. Správní řád sice v § 36 odst. 3 upravuje povinnost správního orgánu umožnit účastníku řízení, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil s podklady, a případně se k nim vyjádřil a toto právo nepochybně plyne i ze základních zásad správního řízení, které se na řízení o stížnosti aplikují, avšak s ohledem na to, že je povinností správního orgánu rozhodnout ve velice krátké patnáctidenní lhůtě (§ 16a odst. 8 zákona o svobodném přístupu k informacím), nelze toto právo vykládat tak, že správní orgán rozhodující o stížnosti je povinen žadatele zvlášť vyzývat k seznámení se s výsledky řízení, resp. k jejich doplnění. Správní orgán je pouze povinen v případě zájmu žadatele umožnit mu jeho právo realizovat. Ze spisu však neplyne, že by se žalobce snažil o jakoukoli součinnost se stěžovatelem v průběhu řízení, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že povinností stěžovatele nebylo požadovat po žalobci objasnění či konkretizaci jeho požadavků, neboť žalobcova stížnost nebyla postižena takovými vadami, že by ji nebylo možné projednat. Stěžovatel tak postupoval v souladu s právními předpisy, rozhodoval-li v intencích námitek žalobce podaných v jeho stížnosti ze dne 26. 2. 2010. Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné rovněž požadovat po stěžovateli CD z roku 2010, které mu bylo zasláno, když je jeho kopie (od počátku) součástí správního spisu, přičemž v průběhu řízení nevyvstala žádná pochybnost o tom, že by soubory na tomto CD neměly být totožného obsahu jako soubory na CD zaslaném žalobci. S tímto požadavkem přišel žalobce až v žalobě proti druhému rozhodnutí stěžovatele, nicméně své tvrzení žádným způsobem nedoložil. Nejvyšší správní soud z CD, které je součástí spisu, zjistil, že rovněž neobsahuje faktury zmiňované žalobcem v replice k žalobě, a je tedy více než pravděpodobné, že se jedná o CD totožného obsahu jako CD, které bylo zasláno žalobci. Navíc není běžnou praxí správních orgánů, aby si v odvolacím řízení ověřovaly totožnost podkladů založených ve spisu s podklady, které byly zaslány účastníkům řízení, není-li zde tvrzen konkrétní a zásadní rozpor. Při přezkoumávání postupu prvostupňového orgánu se vychází právě z podkladů*

založených v spisovém materiálu. Požadavek krajského soudu tak Nejvyšší správní soud shledává jdoucím nad rámec zákona, a postup stěžovatele nepovažuje za nezákonný.“

[45] „*Pokud jde o samotné zkoumání kompletnosti poskytnutých informací, Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel tuto kompletnost posuzoval dostatečně v rámci možností povinným subjektem používaného software, jak to popsal v napadeném rozhodnutí i v jeho dalších podáních. Stěžovatel uvedl, že v knihách faktur dochází k častým změnám a povinný subjekt již používá novější verzi programu Ginis; proto nelze pořídit stejné CD obsahující knihy faktur za rok 2009 jako CD poskytnuté žalobci v roce 2010. Stěžovatel si proto od povinného subjektu vyžádal pořízení dalšího CD, jehož obsahem měly být kopie knih faktur za rok 2009. Na tomto CD z 18. 5. 2012 zjistil stěžovatel určité změny, které nastaly až poté, co bylo vypáleno první CD z roku 2010. K těmto změnám si stěžovatel vyžádal od povinného také změnové faktury, jimiž změny objasnil. Došlo k nim v důsledku stěžovatelem specifikovaných účetních operací, přeevidence či stornování faktur, nebo průběžného doplňování chybějících informací do systému.*“

[46] „*Krajský soud stěžovateli vytknul, že jím popsané změny se netýkají těch faktur, které v replice zmiňoval žalobce. Tato skutečnost je však dle Nejvyššího správního soudu přinejmenším logická, když stěžovatel popisoval, k jakým změnám došlo až poté, co bylo CD z roku 2010 žalobci poskytnuto. Změny, které by se týkaly faktur, o kterých pojednává žalobce, zjištěny nebyly, a proto je stěžovatel v rozhodnutí jednotlivě nehodnotil. Stěžovatel se pak vyjádřil též k tomu, proč jsou u některých faktur doplněny popisné skutečnosti. Jak již bylo uvedeno, poněvadž je stěžovatel vázán rozsahem stížnosti, která byla v nyní projednávané věci velice obecná, neměl povinnost hodnotit jednotlivě, proč ta která faktura je v knihách faktur obsažena a s jakými údaji. Rovněž neměl povinnost zkoumat, které faktury v knihách faktur chybí a proč je tomu tak. Již krajský soud uvedl, že účelem zákona o svobodném přístupu k informacím není hodnocení správnosti vedení účetnictví povinným subjektem, nýbrž pouze poskytování informací. Došlo-li k pochybení povinného subjektu při evidenci faktur v systému, resp. k jejich neúplnosti, byly žalobci knihy faktur poskytnuty také s těmito pochybeními. Stěžovatel nebyl nejen povinen, ale ani oprávněn v rámci řízení o stížnosti vytýkat povinnému subjektu pochybení ohledně vedení účetnictví, jež spadá do jeho samostatné působnosti. Navíc s ohledem na velmi krátkou zákonnou lhůtu k vyřízení stížnosti v délce 15 dnů by takový požadavek nebyl ani účelný, neboť obsahem předmětných knih faktur za rok 2009 jsou informace o více než 13 000 fakturách, které by musel stěžovatel hodnotit. Domáhá-li se žalobce, jak to ostatně sám potvrdil při jednání vedeném před krajským soudem, přezkoumání účetnictví povinného subjektu, činí tak nesprávnými nástroji. Přezkoumání hospodaření obce je prováděno jiným způsobem, a to podle § 42 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv na základě zákona o svobodném přístupu k informacím.*“

[47] „*Stěžovatel se dále domníval, že krajský soud měl provést jím navržený důkaz výslechem zaměstnankyně povinného subjektu, paní Bačové, pověřené vedením odboru informatiky, která pracuje přímo s programem Ginis. Nejvyšší správní soud sice konstantně judikuje, že stěžovatel nemá právní nárok na to, aby soud provedl veškeré důkazy, které v řízení navrhne, v případě jejich neprovedení je však soud povinen odůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupil (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008-98, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V nyní projednávané věci krajský soud pouze shrnul, že*

s ohledem na dovozené závěry by bylo provedení výslechů svědků nadbytečné. Nejvyšší správní soud však s tímto závěrem nesouhlasí. Měl-li krajský soud pochybnosti o tvrzení stěžovatele, že nebyl schopen zajistit přesné kopie knih faktur, jak byly evidovány ke dni poskytnutí informací žalobci s ohledem na používaný software, bylo na místě provést dokazování výslechem svědků, a to ať již svědka navrženého stěžovatelem nebo svědků navrhovaných žalobcem, neboť všichni tito svědci, jakožto uživatelé uvedeného software, nebo zaměstnanci společnosti, která tento software vyvíjí, byli schopni ozřejmit, zda je takové zjištění, které je krajským soudem požadováno po stěžovateli, vůbec technicky možné. Provedením výslechu svědků by bylo rovněž možné objasnit, jakým způsobem byly informace přeneseny na CD nosič (...). Krajský soud stěžovateli vytknul rovněž to, že nezkoumal skutečnost, že povinný subjekt neposkytl žalobci „rozklikávací" soubor, nýbrž pouze soubor pdf, který nešlo dále upravovat, a neakceptoval tvrzení stěžovatele, že export v jiném formátu nebyl možný, neboť toto tvrzení žalobce vyvrátil informacemi přímo z webových stránek společnosti GORDIC spol. s r. o., tj. společnosti, která program Ginis vytvořila. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že z technického dokumentu předloženého žalobcem - „Compatibility List" programu Ginis ze dne 8. 4. 2009 tato skutečnost přímo neplyne. Z uvedeného je tak zřejmé, že ve věci vyvstaly pochybnosti o technických záležitostech a Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelem, potažmo i se žalobcem, že výslech svědků v této fázi řízení nebyl nadbytečný (...)".

[48] „*Nejvyšší správní soud kromě uvedeného upozorňuje, že námitka týkající se požadovaného formátu poskytnutých dat byla žalobcem uplatněna až v replice k vyjádření stěžovatele ze dne 7. 11. 2012, tj. až po uplynutí lhůty, v níž je možné uplatňovat nové námitky podle § 71 odst. 2 s. ř. s., a tudíž se jednalo o námitku nepřípustnou. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu navíc platí, že „[k]rajský soud postupuje v rozporu se zásadou koncentrace (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s.), jestliže napadené rozhodnutí k opožděně uplatněné námitce žalobce zruší, aniž současně shledal důvody pro takový přezkum z úřední povinnosti" (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, čj. 1 Afs 25/2004-69).*"

[49] Závěrem Nejvyšší správní soud jako *obiter dictum* shledal „*pochybení soudu rovněž v tom, že rozhodnutí stěžovatele shledal nepřezkoumatelným také proto, že se nezabýval poskytnutím informací z knih došlých faktur za rok 2008, ačkoli žalobce svou stížností napadl rovněž jejich neúplnost. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že se stěžovatel touto námitkou zabývat nemusel, neboť uvedená data byla žalobci poskytnuta na základě jeho předchozích žádostí. Povinný subjekt pochybil pouze tím, že o žádosti stěžovatele o poskytnutí dat za období let 2003 – 2008 nevydal odmítavé rozhodnutí. V průvodním dopisu ze dne 19. 2. 2010 však žalobce informoval, že tyto informace mu byly poskytnuty již na základě jeho předchozích žádostí, což ostatně plyne i ze samotné žádosti o informace, v níž žalobce uvedenou skutečnost výslovně konstatoval. Tento průvodní dopis tak bylo možno materiálně považovat za rozhodnutí o odmítnutí části žalobcovy žádosti. Nejvyšší správní soud dále předesílá, že z vyjádření žalobce i stěžovatele plyne, že informace z knih faktur za rok 2008 obdržel žalobce již na CD ze dne 28. 5. 2009, přičemž proti poskytnutí těchto informací, resp. proti jejich neúplnosti, stížností v uvedené době nebrojil. K podání stížnosti zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví v § 16a odst. 3 lhůtu 30 dnů, která již žalobci evidentně marně uplynula. Vlastní pasivitu nemůže žalobce zhojit tím, že proti poskytnutí informací brojí ve stížnosti směřující proti vyřízení odlišné žádosti o informace. Akceptováním závěrů přijatých krajským soudem by tak mohl žadatel o informace brojit proti jakékoli*

informaci poskytnuté v minulosti, a to při každé projednávané stížnosti, což je v naprostém rozporu s ustanovením § 16a odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.“

[50] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost žalovaného důvodnou, a proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm krajský soud zavázal právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení krajskému soudu uložil znovu posoudit žalobcem řádně uplatněné námitky, případně zvážit provedení navržených důkazů výslechem svědků a v novém rozhodnutí současně rozhodnout i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

IX. Další podání účastníků řízení

[51] Po vrácení věci krajskému soudu souhlasili oba účastníci řízení s rozhodnutím věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s. Žalobce potvrdil trvání svého zastoupení Ing. L., avšak s vyloučením doručování. Doručovat má soud přímo žalobci.

[52] Žalobce ve věci zaslal soudu ještě podání dne 14. 7. 2015 a 24. 7. 2015. V nich poukázal na to, že žalovaný používá k vedení účetnictví stejný systém Ginis jako povinný subjekt. Pravdivost tvrzení povinného tak mohl ověřit u vlastních pracovníků. Dále žalobce shrnul genezi případů jeho žádostí o informace z účetnictví povinného od r. 2008, včetně období a žádostí, která přímo nesouvisela s nyní zkoumanou žádostí o informace (šlo i o jiné žádosti a požadované informace z účetnictví např. za r. 2002, která nebyla přímo předmětem této žádosti), a také zopakoval některá tvrzení uváděná při jednání soudu dne 21. 10. 2014. Důležitou vadou souborů bylo, že obsahovaly údaje jen o části faktur (pozn. soudu: tvrzení žalobce konkrétně neprokazoval). Do 7. 7. 2011 poskytoval povinný žalobci informace v nepoužitelném formátu. Tvrdil, že data z účetnictví nebylo možno z programu Ginis vyexportovat v jiném formátu, než pdf. V r. 2009 publikovala firma Gordic na internetu materiál Compatibility list, v němž uváděla, že ze systému Ginis je možné exportovat data do Wordu a Excelu. Z uvedeného žalobce dovozuje, že tvrzení povinného nejsou pravdivá. Je lhostejné, zda bude soud rozhodovat bez jednání či při jednání, neboť v obou případech bude povinný poskytovat žalobci nadále nepravdivé a nepoužitelné informace, jak to činí po rozsudku krajského soudu sp. zn. 29 A 52/2010. V jiné souvislosti, kdy žalobce požadoval poskytnutí kopií faktur, požadoval povinný za vyhledání požadovaných faktur 6.216 Kč s tím, že tyto nejsou v centrální evidenci faktur systematicky vzestupně archivovány pod žádným ze sdělených podkladových údajů, nýbrž pod speciálním číslem účetního dokladu. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že existuje ucelená řada čísel účetních dokladů, žádné číslo se neopakuje ani nechybí. Po upozornění žalobce, že čísla účetních dokladů netvoří ucelenou řadu, zaslal povinný žalobci dopis, v němž uvedl, že číselné řady se tvoří každý měsíc od začátku, a proto se některá čísla mohou opakovat až 12 krát. Trvalým poskytováním nepravdivých informací zesměšňuje povinný žalobce, který celý život pracoval v oblasti výpočetní techniky.

X. Nové posouzení věci krajským soudem

[53] Soud vázán shora citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu ve zrušovacím rozsudku ze dne 4. 6. 2015 přezkoumal v mezích žalobních bodů znovu napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí povinného subjektu (Magistrát města Zlína), včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**

[54] Krajský soud v Brně při svém novém rozhodování bez nařízení jednání za souhlasu obou účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s.ř.s. byl ve věci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz uveden výše) dle § 110 odst. 4 s.ř.s., který uvedl ve zrušovacím rozsudku ze dne 4. 6. 2015, č.j. 2 As 31/2015-53.

[55] Podrobná úprava práva na informace je obsažena v zákoně č. 106/1999 Sb., který stanovuje pravidla pro poskytování informací, resp. upravuje podmínky svobodného přístupu k těmto informacím (§ 1). Podle § 2 cit. zák. jsou povinným subjekty, které mají povinnost poskytovat informace, vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány, veřejné instituce. Dalšími povinnými subjekty jsou subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy. Tyto povinné subjekty jsou zákonem zavázány především k tomu, aby zveřejňovaly základní informace o své činnosti automaticky tak, aby byly všeobecně přístupné. Ostatní informace, které mají k dispozici, vydají povinné subjekty na požádání žadatele, tj. každé fyzické nebo právnické osobě (§ 3 odst. 1).

[56] Žalobce požádal o poskytnutí informace dle § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. písemnou formou, která byla povinnému subjektu (Magistrát města Zlína) doručena dne 28. 1. 2010. Bylo na povinném subjektu, aby o žádosti rozhodl ve lhůtě stanovené v § 14 odst. 5 písm. d) cit. zák., tedy nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti, neboť nebylo rozhodnuto dle § 15 cit. zák. o odmítnutí žádosti. Pokud povinný shledal, že žádost o poskytnutí informace směřuje ve své části k poskytnutí zveřejněné informace, bylo na něm, aby to sdělil žadateli společně s údaji umožňujícími vyhledání a získání uveřejněné informace dle § 6 cit. zák. ve lhůtě nejpozději 7 dnů. Ze správních spisů soud rovněž zjistil, že žalobce si stěžoval na postup povinného při vyřizování jeho žádosti, mimo jiné namítal, že od data podání žádosti uplynula lhůta delší než zákonem stanovená a dosud neobdržel žádnou odpověď. Vlastní odpověď na žádost žalobce o poskytnutí informace vyhotovil povinný subjekt až dne 19. 2. 2010. Žalobce současně sepsal dne 26. 2. 2010 stížnost na postup povinného při vyřizování jeho žádosti o informace.

[57] Krajský soud v Brně již v předchozím rozsudku ze dne 29. 3. 2012, č.j. 29 A 52/2010-58, konstatoval, že bylo naprosto zřejmé, že povinný subjekt rozhodl o žádosti žalobce opožděně. Současně však konstatoval, že uvedená skutečnost sama o sobě nezpůsobovala nezákonnost rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, ani napadeného rozhodnutí žalovaného (soudem zrušené předchozí rozhodnutí žalovaného). Jinak však soud v označeném rozsudku přistupoval k ostatním námitkám žalobce, zejména neúplnosti poskytnutých informací. Krajský soud v označeném zrušovacím rozhodnutí ze dne 29. 3. 2012 zavázal žalovaného, aby průkazným způsobem zjistil, zda údaje na CD z roku 2010, které bylo poskytnuto žalobci, jsou skutečně kopií knih došlých faktur za rok 2009, tedy že byly žalobci poskytnuty kompletní informace, o něž žádal. V posledně zrušeném rozhodnutí dospěl krajský soud podle názoru Nejvyššího správního soudu k chybnému závěru v tom, že žalovaný tyto skutečnosti opět přezkoumal nedostatečně (ve shodě se žalobcem shledal pochybení v tom, že

kompletnost poskytnutých informací ověřoval žalovaný bez součinnosti se žalobcem, a že žalobce neměl možnost potvrdit shodu obsahu CD, které obdržel, s CD, které bylo součástí spisu). Takový závěr označil Nejvyšší správní soud za věcně nesprávný. Ve shodě s žalovaným dále uzavřel, že uvedené povinnosti žalovanému z žádného právního předpisu neplynou.

[58] Dodatečné šetření provedené žalovaným na podkladě výtky krajského soudu v rozsudku pod sp. zn. 29 A 52/2010, nyní nevykazuje žádné pochybení, žalovaný sám uváděl (včetně vyjádření k žalobě), že nezjistil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by žalobce obdržel od povinného subjektu CD s jinými informacemi, než které obsahuje CD založené ve spisu. Ověřování totožnosti důkazů a podkladů rozhodnutí se v rámci odvolání neprovádí ani v klasickém správním řízení. Vychází se z té podoby, jak jsou listiny nebo důkazy ve spise založeny. Nezkoumá se, zda originál rozhodnutí je totožný se stejnopisem zaslaným účastníkovi řízení. Ani krajský soud nezjistil obsahovou odlišnost CD založeného ve spise od CD zaslaného žalobci, jak jeho nedostatky žalobce tvrdil. I NSS k tomu ve zrušujícím rozsudku uvedl, že „*Nejvyšší správní soud z CD, které je součástí spisu, zjistil, že rovněž neobsahuje faktury zmiňované žalobcem v replice k žalobě, a je tedy více než pravděpodobné, že se jedná o CD totožného obsahu jako CD, které bylo zasláno žalobci. Navíc není běžnou praxí správních orgánů, aby si v odvolacím řízení ověřovaly totožnost podkladů založených ve spisu s podklady, které byly zaslány účastníkům řízení, není-li zde tvrzen konkrétní a zásadní rozpor. Při přezkoumávání postupu prvostupňového orgánu se vychází právě z podkladů založených v spisovém materiálu. Požadavek krajského soudu tak Nejvyšší správní soud shledává jdoucím nad rámec zákona, a postup stěžovatele nepovažuje za nezákonný.*“

[59] Dále NSS v této souvislosti uvedl, že „*Správní řád sice v § 36 odst. 3 upravuje povinnost správního orgánu umožnit účastníku řízení, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil s podklady, a případně se k nim vyjádřil, avšak ve velice krátké patnáctidenní lhůtě (§ 16a odst. 8 zákona o svobodném přístupu k informacím), nelze toto právo vykládat tak, že správní orgán je povinen žadatele zvlášť vyzývat k seznámení se s výsledky řízení, resp. k jejich doplnění. Správní orgán je pouze povinen v případě zájmu žadatele umožnit mu jeho právo realizovat. Ze spisu však neplyne, že by se žalobce snažil o jakoukoli součinnost se stěžovatelem v průběhu řízení, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Povinností stěžovatele nebylo požadovat po žalobci objasnění či konkretizaci jeho požadavků, neboť žalobcova stížnost nebyla postižena takovými vadami, že by ji nebylo možné projednat.“*

[60] Uvedené Nejvyšší správní soud uzavřel tak, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, rozhodoval-li v intencích námitek žalobce podaných v jeho stížnosti ze dne 26. 2. 2010. Tento závěr přebírá v nyní zkoumané věci i krajský soud. Ve shodě s Nejvyšším správním soudem považuje za nadbytečné rovněž požadovat po žalovaném CD z roku 2010, které bylo zasláno, když je jeho kopie (od počátku) součástí správního spisu, přičemž v průběhu řízení nevyvstala žádná pochybnost o tom, že by soubory na tomto CD neměly být totožného obsahu jako soubory na CD zaslaném žalobci. S tímto požadavkem přišel žalobce až v žalobě proti druhému rozhodnutí žalovaného, nicméně své tvrzení žádným způsobem nedoložil.

[61] Krajský soud dále konstatuje, že opakované šetření provedené žalovaným na podkladě výtky krajského soudu v rozsudku pod sp. zn. 29 A 52/2010 (aby zjistil, zda údaje na CD z roku 2010, které bylo poskytnuto žalobci, jsou skutečně kopií knih došlých faktur za rok

2009, a že tak byly žalobci poskytnuty kompletní informace, o něž žádal), bylo plně provedeno v potřebném rozsahu, nyní nezakládá pochybnosti o úplnosti dosud poskytnutých informací žalobci (úplné knihy došlých faktur vedené v účetnictví povinného subjektu). Žalobce své pochybnosti o úplnosti poskytnutých informací v řízení neprokázal. Nebyla prokázána odlišnost údajů na CD z r. 2010, které bylo poskytnuto žalobci, oproti knihám došlých faktur vedených povinným subjektem v rozhodném období, resp. že údaje na tomto CD nejsou kopií knih došlých faktur za rok 2009. Žalobci tedy byly poskytnuty kompletní informace, o něž žádal, pochybení nebylo prokázáno. Žalobce v žalobě nijak nekonkretizoval faktury, které by mu neměly být poskytnuty, ač jimi žalovaný disponoval.

[62] V uvedené souvislosti je třeba zopakovat i závěry Nejvyššího správního soudu v této věci. Ten nejprve obecně připomněl, že „*stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím je opravným prostředkem mj. v situaci, nesouhlasí-li žadatel s vyřízením jeho žádosti, tedy když mezi povinným subjektem a žadatelem vznikne spor o to, zda povinný subjekt žádost vyřídil v plném rozsahu.*“ O takovou situaci se právě jednalo v dané věci. K tomu NSS dále uvedl, že *„pokud jde o rozsah stížnostního přezkumu, platí, že nadřízený orgán přezkoumává postup povinného subjektu v rozsahu požadovaném žadatelem, a to podle skutkového stavu v době svého rozhodování (srov. Furek A., Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář, 2. aktualizované vydání, Praha: Linde 2012, str. 769). Pokud jde o knihy faktur z roku 2009, žalobce ve své stížnosti uvedl, že „v souboru 2009_1 chybí u 102 faktur údaj, za co byly dané faktury proplacené, v souboru 2009_2 chybí tento údaj u 200 faktur a v souboru 2009_3 je 75 faktur z 1. knihy a 36 faktur z 2. knihy došlých faktur, které tam nemají co dělat, na druhé straně 125 faktur chybí a u 15 faktur není uvedeno, za co byly dané faktury proplaceny.“ Podle NSS se tak jedná o velice obecnou stížnost, v níž žalobce nekonkretizoval, o které jednotlivé faktury se má jednat. Kromě toho, vzhledem k omezené aplikovatelnosti zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád,“ na řízení o stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, vyvstává řada otázek ohledně procesního postupu nadřízeného orgánu při jejím vyřizování.*“ Své úvahy dále NSS doplnil tak, že „*správní řád sice v § 36 odst. 3 upravuje povinnost správního orgánu umožnit účastníku řízení, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil s podklady (…), avšak správní orgán v řízení o stížnosti je povinen rozhodnout ve velice krátké patnáctidenní lhůtě (§ 16a odst. 8 zákona o svobodném přístupu k informacím), proto nelze toto právo vykládat tak, že správní orgán je povinen žadatele zvlášť vyzývat k seznámení se s výsledky řízení, resp. k jejich doplnění. (…) Nejvyšší správní soud je toho názoru, že povinností stěžovatele nebylo požadovat po žalobci objasnění či konkretizaci jeho požadavků, neboť žalobcova stížnost nebyla postižena takovými vadami, že by ji nebylo možné projednat. Stěžovatel tak postupoval v souladu s právními předpisy, rozhodoval-li v intencích námitek žalobce podaných v jeho stížnosti ze dne 26. 2. 2010.“*

[63] Z výše provedeného výkladu Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že žalobce ve stížnosti proti prvostupňovému rozhodnutí povinného subjektu uplatňoval pouze obecné námitky a potencionální chybějící faktury či jiná pochybení blíže neupřesnil. Nebylo tak vadou napadeného rozhodnutí žalovaného, pokud se pak jen v této obecné míře vypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami žalobce. Rozsah přezkumu a vypořádání námitek je totiž dán právě rozsahem uplatněných námitek.

[64] V nyní projednávané věci dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný přezkoumal rozhodné skutečnosti v dostatečném rozsahu (i na podkladě výtky krajského soudu v rozsudku pod sp. zn. 29 A 52/2010), přičemž nebylo zjištěno pochybení. Pokud jde o samotné zkoumání kompletnosti poskytnutých informací, pak k tomu Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku uvedl, že „*stěžovatel tuto kompletnost posuzoval dostatečně v rámci možností povinným subjektem používaného software, jak to popsal v napadeném rozhodnutí i v jeho dalších podáních. Stěžovatel uvedl, že v knihách faktur dochází k častým změnám a povinný subjekt již používá novější verzi programu Ginis; proto nelze pořídit stejné CD obsahující knihy faktur za rok 2009 jako CD poskytnuté žalobci v roce 2010. Stěžovatel si proto od povinného subjektu vyžádal pořízení dalšího CD, jehož obsahem měly být kopie knih faktur za rok 2009. Na tomto CD z 18. 5. 2012 zjistil stěžovatel určité změny, které nastaly až poté, co bylo vypáleno první CD z roku 2010. K těmto změnám si stěžovatel vyžádal od povinného také změnové faktury, jimiž změny objasnil. Došlo k nim v důsledku stěžovatelem specifikovaných účetních operací, přeevidence či stornování faktur, nebo průběžného doplňování chybějících informací do systému. Pokud krajský soud stěžovateli vytknul, že jím popsané změny se netýkají těch faktur, které v replice zmiňoval žalobce, pak tato skutečnost je dle Nejvyššího správního soudu přinejmenším logická, když stěžovatel popisoval, k jakým změnám došlo až poté, co bylo CD z roku 2010 žalobci poskytnuto. Změny, které by se týkaly faktur, o kterých pojednává žalobce, zjištěny nebyly, a proto je stěžovatel v rozhodnutí jednotlivě nehodnotil. Stěžovatel se pak vyjádřil též k tomu, proč jsou u některých faktur doplněny popisné skutečnosti. Jak již bylo uvedeno, poněvadž je stěžovatel vázán rozsahem stížnosti, která byla v nyní projednávané věci velice obecná, neměl povinnost hodnotit jednotlivě, proč ta která faktura je v knihách faktur obsažena a s jakými údaji. Rovněž neměl povinnost zkoumat, které faktury v knihách faktur chybí a proč je tomu tak. Již krajský soud uvedl, že účelem zákona o svobodném přístupu k informacím není hodnocení správnosti vedení účetnictví povinným subjektem, nýbrž pouze poskytování informací. Došlo-li k pochybení povinného subjektu při evidenci faktur v systému, resp. k jejich neúplnosti, byly žalobci knihy faktur poskytnuty také s těmito pochybeními. Stěžovatel nebyl nejen povinen, ale ani oprávněn v rámci řízení o stížnosti vytýkat povinnému subjektu pochybení ohledně vedení účetnictví, jež spadá do jeho samostatné působnosti. Navíc s ohledem na velmi krátkou zákonnou lhůtu k vyřízení stížnosti v délce 15 dnů by takový požadavek nebyl ani účelný, neboť obsahem předmětných knih faktur za rok 2009 jsou informace o více než 13 000 fakturách, které by musel stěžovatel hodnotit. Domáhá-li se žalobce, jak to ostatně sám potvrdil při jednání vedeném před krajským soudem, přezkoumání účetnictví povinného subjektu, činí tak nesprávnými nástroji. Přezkoumání hospodaření obce je prováděno jiným způsobem, a to podle § 42 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv na základě zákona o svobodném přístupu k informacím.*“

[65] Krajský soud výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu zcela přebírá do tohoto rozhodnutí a v podrobnostech na ně odkazuje. Pro úplnost dále zdůrazňuje, že pokud žalovaný zjistil určité změny v údajích na CD později pro kontrolu pořízeném, oproti CD z roku 2010, pak tyto nastaly až poté, co bylo vypáleno první CD z roku 2010, a to v důsledku účetních operací, přeevidence či stornování faktur, nebo průběžného doplňování chybějících informací do systému, jak je žalovaný logicky objasnil. Změny, které by se týkaly faktur, o kterých pojednával žalobce, zjištěny nebyly, proto ani nemohly být v rozhodnutí hodnoceny. Žalovaný byl vázán rozsahem stížnosti žalobce, která byla velice obecná, neměl tak povinnost hodnotit jednotlivě, proč určitá faktura je v knihách faktur obsažena a s jakými údaji. Neměl ani povinnost zkoumat, které faktury v knihách faktur chybí a proč. Účelem zákona

o svobodném přístupu k informacím není hodnocení správnosti vedení účetnictví povinným subjektem, nýbrž pouze poskytování informací. Došlo-li k pochybení povinného subjektu při evidenci faktur v systému, resp. k jejich neúplnosti, byly žalobci knihy faktur poskytnuty také s těmito pochybeními. Žalobce v řízení neprokázal tvrzené změny faktur či neúplnost poskytnutých údajů. Neupřesnil, proč je nepravdivé tvrzení žalovaného (povinného) o mylném zaevidování faktur a následném přeevidování. Žalobce neprokázal, že by v souborech poskytnutých mu povinným, byly vymazány některé účetní záznamy oproti údajům ve specifikovaných knihách faktur.

[66] Nejvyšší správní soud jako *obiter dictum* shledal pochybení krajského soudu také v tom, že *„rozhodnutí stěžovatele shledal nepřezkoumatelným také proto, že se nezabýval poskytnutím informací z knih došlých faktur za rok 2008, ačkoli žalobce svou stížností napadl i jejich neúplnost. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že se stěžovatel touto námitkou zabývat nemusel, neboť uvedená data byla žalobci poskytnuta na základě jeho předchozích žádostí. Povinný subjekt pochybil pouze tím, že o žádosti stěžovatele o poskytnutí dat za období let 2003 – 2008 nevydal odmítavé rozhodnutí. V průvodním dopisu ze dne 19. 2. 2010 však žalobce informoval, že tyto informace mu byly poskytnuty již na základě jeho předchozích žádostí, což ostatně plyne i ze samotné žádosti o informace, v níž žalobce uvedenou skutečnost výslovně konstatoval. Tento průvodní dopis tak bylo možno materiálně považovat za rozhodnutí o odmítnutí části žalobcovy žádosti. Nejvyšší správní soud dále předesílá, že z vyjádření žalobce i stěžovatele plyne, že informace z knih faktur za rok 2008 obdržel žalobce již na CD ze dne 28. 5. 2009, přičemž proti poskytnutí těchto informací, resp. proti jejich neúplnosti, stížností v uvedené době nebrojil. K podání stížnosti zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví v § 16a odst. 3 lhůtu 30 dnů, která již žalobci evidentně marně uplynula. Vlastní pasivitu nemůže žalobce zhojit tím, že proti poskytnutí informací brojí ve stížnosti směřující proti vyřízení odlišné žádosti o informace. Akceptováním závěrů přijatých krajským soudem by tak mohl žadatel o informace brojit proti jakékoli informaci poskytnuté v minulosti, a to při každé projednávané stížnosti, což je v naprostém rozporu s ustanovením § 16a odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.*“ V souladu s výše uvedenými závěry NSS se tak již nebylo třeba ani zabývat poskytnutím informací z knih došlých faktur za rok 2008, protože uvedená data byla žalobci již poskytnuta na základě jeho předchozích žádostí. O tom byl žalobce také informován průvodním dopisem ze dne 19. 2. 2010, což ostatně plyne i ze samotné žádosti o informace. Tento průvodní dopis tak bylo možno i s odkazem na závěry NSS (shora) materiálně považovat za rozhodnutí o odmítnutí části žalobcovy žádosti. Informace z knih faktur za rok 2008 obdržel žalobce již na CD ze dne 28. 5. 2009, přičemž proti poskytnutí těchto informací, resp. proti jejich neúplnosti, stížností nebrojil. K podání stížnosti měl podle zákona o svobodném přístupu k informacím lhůtu 30 dnů, která již marně uplynula. Vlastní pasivitu nemůže žalobce zhojit tím, že proti poskytnutí informací brojí ve stížnosti směřující proti vyřízení odlišné žádosti o informace.

[67] Pokud jde o námitku týkající se požadovaného formátu poskytnutých dat, pak ta byla žalobcem uplatněna až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 7. 11. 2012, tj. až po uplynutí lhůty, v níž je možné uplatňovat nové námitky podle § 71 odst. 2 s. ř. s., a tudíž se jednalo o námitku opožděnou a nepřípustnou. Obdobné závěry učinil též Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku a k tomu doplnil, že dle jeho konstantní judikatury navíc platí, že *„[k]rajský soud postupuje v rozporu se zásadou koncentrace (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s.), jestliže napadené rozhodnutí k opožděně uplatněné námitce žalobce zruší, aniž*

současně shledal důvody pro takový přezkum z úřední povinnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č.j. 1 Afs 25/2004-69).“

[68] Provádění důkazů - výslechem svědků se děje při nařízeném jednání. V dané věci vyslovili oba účastníci řízení souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. S ohledem na výše citované vyčerpávající závěry, včetně aprobovaných závěrů Nejvyššího správního soudu v této věci, soud již neprováděl dokazování navrženým výslechem svědků. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že účastník řízení nemá právní nárok na to, aby soud provedl veškeré důkazy, které v řízení navrhne, v případě jejich neprovedení je však soud povinen odůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupil (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008-98, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[69] Krajský soud měl provést žalovaným navržený důkaz výslechem zaměstnankyně povinného subjektu, paní B., pověřené vedením odboru informatiky, která pracuje přímo s programem Ginis. Žalobce zase v řízení navrhoval výslech svědků Ing. J. H., pracovníka společnosti Gordic spol. s r.o., jejíž účetní systém program Ginis povinný používá, a R. B., vedoucího oddělení informatiky Městského úřadu Vyškov. Vzhledem k tomu, že v řízení již byly nesrovnalosti vyjasněny, především s ohledem na vysvětlení žalovaného a s přispěním závěrů Nejvyššího správního soudu (viz výklad shora), a také vzhledem k velmi obecně formulované žalobě, nebylo již potřebné provedení výslechů svědků. Soud tak již nemohl mít pochybnosti o tvrzení žalovaného, že ověřil kompletnost poskytnutých údajů „dostatečně průkazným způsobem“, a že žalobci byly poskytnuty požadované údaje z knih došlých faktur za příslušné období, jak byly evidovány u povinného ke dni poskytnutí informací žalobci. Ze závěrů Nejvyššího správního soudu rovněž vyplynulo, že žalobce neprokázal odkazovaným technickým dokumentem „Compatibility List“ programu Ginis ze dne 8. 4. 2009 (z webových stránek společnosti GORDIC spol. s r. o., tj. společnosti, která program Ginis vytvořila), že export dat v jiném formátu než v pdf, v němž by bylo možné soubor dále upravovat, byl možný, neboť podle NSS tato skutečnost z dokumentu přímo nevyplývá. Nejvyšší správní soud krajskému soudu uložil, aby ve věci znovu posoudil řádně uplatněné žalobní námitky ve světle jím vysloveného závazného právního názoru a případně zvážil provedení navržených výslechů svědků. Při zvažování provedení navrhovaných svědeckých výpovědí soud uvážil, že paní B., zaměstnankyně povinného – pověřená vedením odboru informatiky, bude jednoznačně podporovat správnost postupu povinného subjektu. Naopak svědci navržení žalobcem Ing. H. a R. B., nejsou zaměstnanci povinného subjektu a nemohou tak přímo vypovídat o skutečnostech týkajících se předmětné věci, protože původně sporná byla funkcionalita konkrétní verze aplikace Ginis instalovaná u povinného subjektu a jemu uzpůsobená a též poskytování informací z tohoto systému.

[70] Soud žalobní námitky neshledal důvodnými. Ve věci klíčovou byla především žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 28. 1. 2010, dále stížnost žalobce na postup při vyřizování jeho žádosti ze dne 26. 2. 2010, obecně formulovaná žaloba, předchozí rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2012, č.j. 29 A 52/2010-58, napadené rozhodnutí žalovaného s prověřením kompletnosti poskytnutých informací a zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu. Žalobce v žádosti žádal o poskytnutí informací – dat z knih došlých faktur, které Magistrát města Zlína vedl v letech 2003-2009, a to na CD nosiči ve formátu, jak je obdržel již dne 18. 3. 2009. Mimoto žádal o sdělení počtu vedených knih došlých faktur, přičemž tato informace mu byla poskytnuta (proti tomu žalobou nebrojil),

a dále žádal o podání informace o tom, jaké další výdaje hradil povinný subjekt v uvedených letech tak, aby součet těchto částek s platbami jednotlivých faktur dle knih došlých faktur odpovídal celkovým výdajům povinného subjektu, jak byly uváděny v závěrečných účtech z příslušných let. Ani proti této části žádosti a způsobu jejího vyřízení žalobce svojí žalobou nebrojil (nebrojil ani ve stížnosti ze dne 26. 2. 2010 proti postupu povinného subjektu), protože povinný subjekt mu dne 19. 2. 2010 k tomu sdělil, že „tyto kategorie výdajů jsou uvedeny ve zveřejněných závěrečných účtech povinného subjektu za jednotlivé roky, které jsou dostupné na internetových stránkách povinného subjektu www.zlin.eu“.

[71] Předmětem tohoto soudního přezkumu tak je jen kompletnost poskytnutých informací žalobci povinným subjektem - dat z knih došlých faktur za roky 2003-2009. V tomto posouzení je podstatným mimo jiné předchozí rozsudek Krajského soudu v Brně. Vzhledem ke shora uvedeným skutkovým a právním důvodům, na něž soud odkazuje, a po vyjasnění nesrovnalostí a také nesprávností předchozího řízení (viz shora), krajský soud v posuzovaném případě konstatuje, že nemá pochybnosti o tom, že žalovaný ověřil kompletnost poskytnutých údajů „dostatečně průkazným způsobem“, a že žalobci byly poskytnuty požadované údaje z knih došlých faktur.

[72] Soud současně doplňuje, že na podkladě podané žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. nelze řešit nedostatky faktur či chyby v účetnictví povinného ve smyslu zákona o účetnictví apod. Pokud by takové nedostatky účetní doklady (podléhající právu na informace) skutečně měly, mohou být žalobci poskytovány informace dle zákona č. 106/1999 Sb. pouze s těmito nedostatky. Předmětem zkoumání může být pouze to, zda žalobce získal požadované informace, na které má ze zákona právo. Jinak řečeno pokud v knize došlých faktur některé údaje u konkrétních faktur nejsou vyplněny, pak lze žalobci poskytnout pouze takovouto informaci, včetně chybějících údajů, a nelze povinnému subjektu vytýkat, že řádně nevede knihy došlých faktur či účetnictví, a že by měl chybějící údaje doplňovat. Žalobce může obdržet pouze kopii těch údajů, které jsou skutečně u povinného subjektu vedeny. V této souvislosti lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č.j. 6 As 33/2011-83, podle kterého *„Informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu, a to zpravidla již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu (§ 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.).“*

[73] Pokud se tedy žalobce vyjadřoval ve své stížnosti a v žalobě nebo při jednání soudu ke způsobu vedení knih došlých faktur povinným subjektem a k tomu, jak by měly být tyto vedeny, soud konstatuje, že dle zákona č. 106/1999 Sb. má žadatel o informace právo toliko na poskytnutí informace. Žadatel o informace totiž nemá právo se vyjadřovat ke způsobu vedení knih došlých faktur. Podle § 3 odst. 3 cit. zák. se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

[74] Naopak povinností povinného subjektu je žadateli o informace tyto informace poskytnout (§ 2 zákona č. 106/1999 Sb.). Vzhledem k okolnostem věci, kdy se jedná o platby z veřejných prostředků, není dána výluka informační povinnosti dle § 8a zákona č. 106/1999 Sb., neboť zde převažuje zájem na kontrole veřejné správy a finančních toků, resp. na kontrole hospodaření s veřejnými finančními prostředky. Vzhledem k tomu, že

v posuzovaném případě není dána jakákoliv zákonná výluka z práva na informace ve smyslu § 2, § 7, § 8a, § 9, § 10, popř. § 11 zák. č. 106/1999 Sb., měl povinný subjekt povinnost požadované informace poskytnout v plném rozsahu tak, jak jsou existující informace v dispozici povinného subjektu již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace.

[75] Na základě výše uvedeného výkladu a závazného právního názoru nadřízeného soudu dospěl krajský soud k závěru, že žalobce požadované informace (v požadovaném rozsahu) obdržel. Jak konstatoval mimo jiné i Nejvyšší správní soud, informace za rok 2008 již žalobce obdržel dříve a tehdy ve lhůtě pro podání stížnosti proti tomuto nebrojil. Žalovaný ověřil kompletnost poskytnutých údajů „dostatečně průkazným způsobem“ (ve shodě s požadavkem rozsudku zdejšího soudu 29 A 52/2010-58) tak, aby zjistil, že údaje na CD, které měly být poskytnutím informace žalobci dle zákona č. 106/1999 Sb., jsou skutečně kopií knih došlých faktur za požadovaná období. Správnost tohoto postupu nebyla žalobcem vyvrácena.

[76] Žalovaný zjistil obsah CD z 1. 2. 2010, které je obsahově totožné s tím, které bylo zasláno žalobci, a které obsahuje tři soubory: 2009_1pdf (faktury s vazbou na smlouvu), 2009_2pdf (faktury bez vazby na smlouvu) a 2009_3pdf (faktury s DPH) pořízené v čase 8:03, 8:21 a 8:23 hod. Žalovaný uvedl, že i dle tvrzení povinného obsahuje CD kompletní údaje ze všech tří knih faktur z roku 2009. Žalovaný si dále u povinného vyžádal dne 18. 5. 2012 pořízení nového CD s kompletními údaji ze všech tří knih došlých faktur za rok 2009, které pak obsahovalo tři soubory označené KDF09_1 (faktury s DPH), KDF09_2 (faktury bez vazby na smlouvu) a KDF09_3 (faktury s vazbou na smlouvu), vytvořené v čase 14:04, 14:13 a 14:19 hod. Následným porovnáním záznamů na obou CD (z 1. 2. 2010 a 18. 5. 2012) žalovaný zjistil mezi „totožnými“ soubory rozdíly. Povinný subjekt vysvětlil žalovanému rozdíly tak, že v mezidobí se začala využívat vyšší verze GINISu, což mohlo ovlivnit velikost souborů, a dále, že s některými fakturami byly prováděny finanční operace až poté, co byl vytvořen dne 1. 2. 2010 soubor pro žalobce. Důvodem operací byl pozdější termín splatnosti některých faktur, dále částečná úhrada z dotací nebo z rozpočtu města, dále šlo o přeevidenci některých chybně evidovaných faktur, a ke změnám přispělo nově i plátcovství DPH města od 1. 4. 2009 pro ekonomickou činnost. To byly některé faktury přeevidovány z knih faktur bez DPH do knih faktur s DPH. Žalovaný vysvětlil rozdíly zjištěné porovnáním obou CD „změnovými sestavami“, v nichž byly popsány změny v období od 1. 2. 2010 do 18. 5. 2012 v knize faktur s vazbou na smlouvu u 21 faktur (konkretizoval je agendovými čísly), v knize faktur bez vazby na smlouvu popsal změny u 9 faktur (konkretizované agendovými čísly) a v knize faktur s DPH popsal také změny u 9 faktur. Celkem tak šlo o 39 změn faktur. Žalobce již ve stížnosti z 26. 2. 2010 namítal, že např. jen v souboru 2009_3 chybělo 125 faktur (dále uvedl, že se tam vyskytovalo 75 faktur z první knihy a 36 faktur z druhé knihy došlých faktur, které tam neměly být). Neexistenci 125 faktur žalobce namítal také v žalobě. Takové faktury a pochybení však nekonkretizoval a neprokázal. Žalovaný se tak námitkou neexistence jakýchkoliv faktur v napadeném rozhodnutí nemohl konkrétně zabývat.

[77] Žalobce opožděně až v replice označil 125 agendových čísel faktur, které podle jeho názoru chyběly v poskytnuté třetí knize došlých faktur za rok 2009. U faktur se zjištěnými rozdíly k 18. 5. 2012 odůvodnil žalovaný rozdíly tím, že u nich docházelo k finančním operacím, platbám, krytím, částečným úhradám nebo přeevidencím do jiných knih došlých faktur, a to 1. 2. 2010 nebo později (tj. až po vytvoření souboru pro žalobce). U žalobcem tvrzených chybějících faktur šlo podle žalovaného o zálohové faktury a v době poskytnutí

informací žalobci nebyly ještě finálním daňovým dokladem anebo byly faktury mylně evidovány, a proto následně přeevidovány do jiné knihy došlých faktur.

[78] Žalovaný také v napadeném rozhodnutí několikrát uvedl, že porovnal záznamy na obou CD (z 1. 2. 2010 a 18. 5. 2012) se záznamy totožných informací poskytnutých žalobci na základě jeho jiných žádostí o poskytnutí informací (z 1. 4. 2011 a 22. 6. 2011), a že nezjistil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tvrzení žalobce o nekompletnosti záznamů poskytovaných na CD.

[79] Žalovaný podpořil průkaznost svých zjištění ohledně kompletnosti žalobci poskytnutých údajů na CD tím, že paní B. B. a J. S. (pracovnice odboru ekonomiky a majetku povinného subjektu) potvrdily, že žalobci byla poskytnuta v roce 2010 kompletní kopie všech tří knih došlých faktur.

[80] Na podporu svých tvrzení žalobce předkládal řadu listin, např. kopii seznamu faktur z roku 2009, které netvořily souvislou řadu. Rovněž zmiňoval, že u některých faktur nebyly uvedeny základní údaje, přičemž tyto se objevily u faktur později, na základě jeho další žádosti o poskytnutí informací. Řadu listin předkládaných u jednání však soud nemohl vzít v úvahu, neboť se nejednalo o časové období, které bylo předmětem tohoto soudního přezkumu (rok 2003 až rok 2009). Žalobce si toho však byl vědom, zdůvodňoval to tím, že i tak dokládá nekompletnost mu poskytovaných údajů. Pokud některé faktury neobsahovaly základní údaje s tím, že posléze je obsahovaly, pak žalobce nechtěl tímto brojit proti špatnému vedení účetnictví, nýbrž chtěl jen doložit manipulaci s údaji. Současně s navazujícími tvrzeními chtěl prokázat, že dosud neobdržel úplné informace z knih došlých faktur tak, jak je požadoval, a jak je v daném období skutečně povinný subjekt (se všemi záznamy v účetnictví) vedl.

XI. Závěr a náklady řízení

[81] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[82] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem (po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem), tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodl jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. podle konečného úspěchu ve věci. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřístupná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 7. prosince 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.